

Young Adult Fiction in the 21st Century - "The Land I Lost" by Cassandra Clare and Sarah Rees Brennan

Gudac, Lorena

Master's thesis / Diplomski rad

2023

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zadar / Sveučilište u Zadru**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:162:824053>

Rights / Prava: [In copyright](#) / [Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-07-15**

Sveučilište u Zadru
Universitas Studiorum
Jadertina | 1396 | 2002 |

Repository / Repozitorij:

[University of Zadar Institutional Repository](#)

zir.nsk.hr

DIGITALNI AKADEMSKI ARHIVI I REPOZITORIJ

Sveučilište u Zadru

Odjel za anglistiku

Sveučilišni diplomski studij anglistike; smjer: znanstveni (dvopredmetni)

Lorena Gudac

**Young Adult Fiction in the 21st Century – “The
Land I Lost” by Cassandra Clare and Sarah Rees
Brennan**

Diplomski rad

Zadar, 2023.

Sveučilište u Zadru

Odjel za anglistiku

Sveučilišni diplomski studij anglistike; smjer: znanstveni (dvopredmetni)

Young Adult Fiction in the 21st Century – “The Land I Lost” by Cassandra Clare and Sarah Rees
Brennan

Diplomski rad

Student/ica:

Lorena Gudac

Mentor/ica:

izv. prof. Tomislav Kuzmanović, MFA

Zadar, 2023.

Izjava o akademskoj čestitosti

Ja, **Lorena Gudac**, ovime izjavljujem da je moj **diplomski** rad pod naslovom **Young Adult Fiction in the 21st Century “The Land I Lost” by Cassandra Clare and Sarah Rees Brennan** rezultat mojega vlastitog rada, da se temelji na mojim istraživanjima te da se oslanja na izvore i radove navedene u bilješkama i popisu literature. Ni jedan dio mojega rada nije napisan na nedopušten način, odnosno nije prepisan iz necitiranih radova i ne krši bilo čija autorska prava.

Izjavljujem da ni jedan dio ovoga rada nije iskorišten u kojem drugom radu pri bilo kojoj drugoj visokoškolskoj, znanstvenoj, obrazovnoj ili inoj ustanovi.

Sadržaj mojega rada u potpunosti odgovara sadržaju obranjenoga i nakon obrane uređenoga rada.

Zadar, 24. srpnja 2023.

Table of Contents

1. Introduction	1
2. Young Adult Fiction in the 20 th Century.....	3
3. Young Adult Fiction in the 21 st Century	11
4. Characteristics of Young Adult Fiction.....	15
5. <i>The Mortal Instruments</i>	19
6. “The Land I Lost”.....	22
7. Cassandra Clare i Sarah Rees Brennan – Zemlja koju sam izgubio	26
8. Conclusion.....	70
9. Works Cited.....	73
10. Young Adult Fiction of the 21 st Century – “The Land I Lost” by Cassandra Clare and Sarah Rees Brennan: Abstract and Key Words	76
11. Književnost za mlade u 21. stoljeću – „The Land I Lost“ Cassandre Clare i Sare Rees Brennan: Sažetak i ključne riječi.....	77

1. Introduction

Until recently, young adult fiction, but also young adult literature in general, was perceived as a part of children's literature and thereby of lesser value than literature for adults. Many works of young adult fiction were underestimated and not seen as worthy of discussion and study because they were considered just a temporary caprice of teenagers who would soon outgrow them. In consequence, young adult fiction was completely neglected in serious settings, such as classrooms and literary events, and was not given proper theoretical treatment. It was also believed to be just an accumulation of low-quality books that should only be discussed in informal conversations between teenagers. However, as teenagers became a more prominent group of young people who refused to be seen and treated like children, young adult fiction gradually started to become more prominent and important. Moreover, it became evident that there is some depth in young adult fiction and that not all of the texts pertaining to it are superficial and that some of them discuss serious topics.

With the beginning of the new millennium, especially in the context of American culture, which in turn has a far-reaching global influence, many previously unacceptable concepts became more prominent and discussed. That is why notions like sex, LGBTQ+ community, race issues, violence etc. stopped being hidden and were finally becoming represented in society and, consequently, in literature. American young adult fiction of the 21st century seems especially accepting of the new ideas and discusses them freely. Since the 20th century in the U.S., and, it is safe to conclude, elsewhere in the world, is known to be more conservative, especially from today's perspective, it can be suggested that many notions important to young adults were not as represented in literature then, at least not well into the second half of the century. Therefore, it can be suggested that American young adult fiction of the 21st century differs from the one in the 20th century. Moreover, it has become a conduit of ideas and approaches important for young adult readers across the globe.

One of the more prominent authors of young adult fiction of the 21st century is an American writer Cassandra Clare. *The Mortal Instruments*, her series of young adult novels, became very popular among teenagers who were amazed by the imaginary world that she created. The series became so successful that Clare started to write spin-offs, sometimes in collaboration with other writers of fantasy. Therefore, this thesis will examine the development of young adult fiction in the context of American literature and its status in the 21st century and investigate the importance and success of Cassandra Clare's *The Mortal Instruments* series and its spin-offs. In that vein, the thesis will also provide the translation of selected parts of Cassandra Clare's and Sarah Rees Brennan's novella "The Land I Lost".

2. Young Adult Fiction in the 20th Century

Young adult fiction, or more generally, young adult literature, seems to be difficult to precisely define. Its development in the American context that will be investigated in this thesis, and, it is safe to assume in the rest of the world, seems to have been complex and deeply connected with other bodies of literature. In other words, young adult literature seems to be somewhere in between children's literature and adult fiction and it certainly possesses some of the characteristics that can be seen in both. However, its ties with children's literature seem to be more prominent and more frequently mentioned. According to some authors, it is only a part of children's literature and not a genre on its own, with its own separate characteristics and audience. Moreover, young adult fiction has been underestimated and undervalued for a continuous period of time. As Jonathan Stephens observes in his article "Young Adult: A Book by Any Other Name...: Defining the Genre", young adult literature has been perceived as for children only, simplistic, chick lit that is less than real literature, too superficial to be included in classrooms, experimental work of amateur writers, etc. (34).

Since young adults have often been perceived as subgroups of adults or children, depending on the perspective, young adult literature is a relatively new term. In *Young Adult Literature: From Romance to Realism*, Michael Cart notes that until 1900, there were only two groups of people that comprised the society: children and adults (4). Consequently, before the 20th century, at least in the context of American culture and literature, there was no young adult literature because the existence of a group of people that are nowadays considered young adults was simply overlooked. This suggests that, when investigating American young adult literature, one can start only from the beginnings of the 20th century.

Also, as Grace Palladino observes in *Teenagers: An American History*, because of the Great Depression, teenagers stopped working and turned to school which influenced the creation of a separate teenage generation that looked up to each other, not the adults (5). This

new teenage generation inevitably developed some of its separate interests that influenced society. However, teenagers were still perceived as children, at least until the 1930s and books for them were emerging very gradually (Cart 8). Namely, it was hard to let go of the notion that young adults are children and accept that they have interests of their own, different from both those of children and of adults. Nevertheless, teenagers were slowly becoming more and more prominent and their existence and separate interests in literature could no longer be denied so novels catering to them and their needs were starting to emerge. According to Cart, the first young adult novel was *Seventeenth Summer* by Maureen Daly, published in 1942 (11). However, since young adult literature has always been an ambiguous notion and its development has been closely connected to children's and adult literature, many authors have different opinions on the matter, but many would agree with Cart and acknowledge Maureen Daly and *Seventeenth Summer*. Nevertheless, In *Young Adult Literature in Action: A Librarian's Guide*, Rose Brock notes that some disagree with Cart and would credit S. E. Hinton and her novel *The Outsiders*, published in 1967 (1).

What is more, there was also a debate about what to call literature for young adults. According to Brock, adolescent literature began with *The Catcher in the Rye* (1951) and other similar coming-of-age novels; the term *adolescent* was widely used, but now is considered obsolete and has been replaced with *young adult* (2). The terms seem to be very similar since they both designate a young person that is no longer a child, but cannot be considered a proper adult because of their age and lack of experience. Moreover, Brock suggests that before the term *adolescent literature*, what is now known as young adult literature, went under the name *juvenile*, however, the term nowadays awakens negative connotations (2).

There has also been a difference of opinion on who is a young adult and how exactly old he or she is. According to Brock, the Young Adult Library Services Association of the American Library Association is of the opinion that a young adult is a person between the ages

of 12 and 18 (2). However, according to Cart, literature for people between 12 and 18 or 13 to 19 years old could officially be denominated *Teen* and literature for people between 18 and 25 could be called *young adult* or *new adult* (140). Namely, many authors have different definitions of who exactly is a young adult, partly because of young adult literature being so connected and intertwined with children's literature and partly because of different mentalities of young people and different theories about human mind and body that do not always concord. However, the majority of authors do not believe that a young adult is younger than 12 and older than 25.

In the first half of the 20th century, American young adult literature was only establishing itself and trying to break free from children's literature. In *Literature for Today's Young Adults*, Kenneth Donelson and Alleen Pace Nilsen note that around the 1940s and 1950s, the quality of young adult literature was becoming higher (61). Namely, young adults were finally accepted as a group of their own and there were books, as well as other products, targeted exclusively at them. Throughout the 1940s and 1950s high school years and experience was celebrated, plots were usually simple and dealt with white, middle-class values and their morality, there were always happy and bright endings with no challenge to morality and intelligence since taboos like obscenity, profanity, suicide, sexuality, homosexuality, race injustice, etc. were not included in literature (Donelson and Nilsen 61-62). That is to say, young adults could only read about the socially accepted concepts and, in a way, those books dealt with a utopian version of reality where nothing truly bad and immoral was actually happening. Events like pregnancy, early marriage, alcohol, smoking, use of drugs, divorce were only hinted at or introduced as bad examples (Donelson and Nilsen 62). In a way, young adult fiction of the 1940s and 1950s instructed teenagers how to behave and served as a sort of a textbook that highlighted proper behavior and excluded everything considered improper not to confuse the impressionable youth.

Before the 1960s, not many works pertaining to young adult literature were considered actual literature and worthy of further examination (Cart 24). Until the second half of the 20th century young adult literature was constantly pushed to the periphery of literature, just like problems and desires of teenagers were constantly pushed out of focus. The teenage experience in literature was mostly marked by romances and fleeting moments where nothing of importance happens. However, S. E. Hinton's novel *The Outsiders* (1967) changed that and added some depth to young adult fiction of the time. In *The Outsiders*, Hinton respects the demands of the realistic novel and deals with some of the more problematic aspects of teenage life which is the loss of innocence that is also the theme of *The Catcher in the Rye* (1951) by J. D. Salinger (Cart 29-30). Hinton wrote about more serious issues and was not overly concerned with romance like many of the novels of her time. She introduces mean urban streets and teenagers that are too busy with surviving the ongoing gang war to worry about romance and prom (Cart 27). Hinton took a step back from the perfect depiction of high school years and first love and dealt with actual danger and lack of stability where one wrong move can get a teenager killed. In other words, Hinton differed from the authors of the 1940s and 1950s whose novels had little realism and who refused to deal with taboos in order not to corrupt the morality of young adults and risk the wrath of parents.

As Judith Hayn et al. note in their article "Young Adult Literature Research in the 21st Century", similarly to *The Outsiders*, *The Catcher in the Rye* (1951) by J. D. Salinger was a novel with which the desire for sweet innocence fantasy featuring prom, first dates and learning how to drive was finished off and the harsh reality of young adults' lives riddled with parental neglect, abusive relationships and stubborn youth was introduced (177). In *The Catcher in the Rye*, Holden Caulfield is a problematic young man willing to stand up to authority and mock the adults and their restrictive behavior. He is willing to talk about sexuality that is undoubtedly an element that marks the lives of many teenagers who discover that their body and mind are

changing. Not only does Holden talk freely about sex, he also hires a prostitute that challenges morality and highlights the taboos that were usually hidden in the young adult literature of the time. Holden's cynical and self-conscious voice is very authentic and *The Catcher in the Rye* helped in the establishing of first-person narrative voice in young adult fiction, even more than Daly's *Seventeenth Summer* (Cart 30).

Another young adult novel that marked the 1960s is *The Pigman* (1968) by Paul Zindel. Holden's tone and manner can easily be seen in *The Pigman* whose characters from urban East are easily recognized by their colloquial tone, good looks, slyness and dislike for school and education, traits that can also be seen in Holden (Cart 30). Namely, there are many similarities between *The Catcher in the Rye* and *The Pigman* where it is evident that Salinger's novel served as an inspiration for Zindel. What is more, Zindel also seems to deal with more realistic issues of teenagers and his characters also experience more serious emotions like grief and regret and are not so preoccupied with school and crushes so they actually experience real-life issues.

However, Cart suggests that because of respective romanticism and dramatic hyperbole in Hinton's and Zindel's novels, it is surprising that they are so acknowledged for introducing modern and realistic young adult fiction, since *The Contender* (1967) by Robert Lipsyte deals with typical teenage experience (31). Namely, *The Contender* deals with an Afro-American teenager called Alfred who is growing up in poor conditions in a small apartment in Harlem. Lipsyte seems to introduce vices like alcohol and drugs into his novel and talks about gangs, violence and crime. His novel offers realism and distances from the depiction of teenagers as carefree individuals whose only worries are mainly connected with romance and popularity. During the novel, Alfred seems to be growing up and maturing and successfully dealing with his hardships. However, even though the novels of the 1960s seemed more realistic and dealt with taboos, sex was still described as something negative. In *Representing the Rainbow in Young Adult Literature: LGBTQ+ Content since 1969*, Michael Cart and Christine Jenkins note

that teenage sex in the literature of 1960s and 1970s almost exclusively resulted in pregnancy where the pregnant girl would either entirely disappear as a character, or she would have to get married, or would get an abortion that would usually result in her death or in the inability to have children in the future (67).

Young adult literature in the U.S. between 1967 and 1975 stood out by the boldness with which writers began making changes when it came to subject and style of the novels (Cart 33). One of the prominent young adult novels of that period seems to be *The Chocolate War* (1974) by Robert Cormier. It introduces a teenage boy called Jerry who refuses to sell chocolate during the fundraising at his high school. He seems to be dealing with grief after the death of his mother which is one of the traumatic events that young adult literature of the late 1960s and 1970s portrayed, instead of focusing on superficial parts of teenage years. Namely, the novel seems to deal with exceptionally difficult topics that shaped the life of a young man and will probably influence him in his future. In Cormier's other novels, such as *I Am the Cheese* (1977), *After the First Death* (1979), *The Bumblebee Flies Anyway* (1983), *Fade* (1988), etc., he introduces destructive forces of evil that prevail over conventional morality that would influence the writers whose time was to come (Cart 33-34).

The 1970s were also significant for young adult literature in other departments. As Matthias Stephan notes in his article "Do you believe in magic? The Potency of the Fantasy Genre", the mid-seventies were when the first *Shannara* trilogy by Terry Brooks was published and the period from which fantasy has been on the rise (3-4). Even if there were no other writers than Cormier in the seventies, they would still be considered the golden age of young adult literature (Cart 34). Namely, in the 1970s, novels frequently dealt with more serious issues and young adult literature was finally being seen as more than superficial undertakings of amateur writers who wish to entertain their juvenile audience. That is, YALSA (the Young Adult Library Services Association) in 1973 started considering including young adult novels on its Best

Books for Young Adults List (before that only adult titles were considered despite its name) (Cart 34).

The 1980s were the time of romance revival. According to Cart, the new romances of the eighties were a replication of unreal lives of the 1940s and 1950s with not much individual identity, branded by the name of the series and not the author (42). In other words, the 1940s and 1950s were coming back. Sentiment and first love were prominent motifs once again and not much of the violence of the 1960s and 1970s was left. Teenagers who were too preoccupied with violence and staying alive like the protagonists of Hinton's *The Outsiders* (1967) and Alfred from Lipsyte's *The Contender* (1967), and teenagers who were too focused on their mission like Jerry from Cormier's *The Chocolate War* (1974) were no longer popular and new more emotional and sentimental characters of the 1980s were dominating the plots. However, the new romance of the 1980s was different from that of the 1940s because teenagers were finally becoming the targeted audience (Cart 44). That is, teenagers were finally seen as the primary customers and consumers who were funding the new romance of the 1980s. In other words, they had money, and were willing to spend it on literature of their choosing. The 1980s were also the time when the British author Sue Townsend started to publish her series of novels about Adrian Mole. The series deals with a teenager who is growing up and facing the changes in his body and life, just like it is the case with many American young adult novels before that.

Since the American society of the second half of the 20th century was becoming more and more diverse, and people from all over the world started to immigrate to the U.S., the demographics was changing rapidly. The new American society wanted to be represented in literature, however, until the 1980s, literature in general was not very diverse. That is, the majority of characters were white and frequently belonged to the middle class. However, in the 1980s, there were many culturally and literally important new voices, like that of Francesca Lia Block, Chris Crutcher, Ron Koertge, Gary Paulsen, Cynthia Voigt, etc. (Cart 45). The 1980s

were a period where new ethnicities were starting to be noticed. Also, it was when publishers started offering new multicultural literature to represent the new American people (Cart 46).

The 1990s were a critical period for American young adult fiction. Namely, there were less and less young adult novels, however, the horror genre still had some success. Realism in novels was especially rare to see. The readers searched for escape from reality in fantasy pages of romances that were as popular and lucrative as horror, with *Sweet Valley* series of novels selling exceptionally well (Cart 56). Moreover, there was also a change in the usual age of the protagonist. Cart suggests that a typical sixteen- or seventeen-year-old protagonist of young adult novels was becoming younger and younger, i.e., between twelve and fourteen (57). This indicates that there was a special young group of consumers being catered to whose interests were finally being seen and appreciated. There were fewer and fewer books destined for high schoolers and it seems that the age of the protagonist was decreasing, but in reality, middle school literature was being born while the traditional form was dying and, consequently, young adult literature was simply pushed into the children's department (Cart 58). Since the border between children's literature and young adult literature was becoming very thin in terms of the age of the protagonist, young adult literature was in danger of disappearing and completely being absorbed by children's literature. In other words, in the early 1990s, it seemed that young adult literature was evolving backwards and coming back to the period before the second half of the 20th century where there were only two poles: children's literature and adult literature. However, in the late 1990s, there seemed to be a positive change concerning the state of young adult literature. Namely, in Miami Beach, in 1994, there was a YALSA conference where the future of young adult literature was discussed. The conference proved to be a dramatic turning point for the future of young adult literature that marked the rebirth and the beginning of renaissance that continued well into the 21st century (Cart 63).

3. Young Adult Fiction in the 21st Century

Young adult fiction of the 21st century seems to be very diverse so it can be a difficult task to specifically define what teenagers nowadays prefer. As Mary Owen observes in her article “Developing a Love for Reading: Why Young Adult Literature is Important”, in young adult literature of today, it is allowed to talk about everything, like teen pregnancy, suicide, gay love, AIDS, rape, incest, violence, depression, vampires and faeries, politics, finances, etc. (12). Moreover, it can be suggested that there are no taboos in young adult literature, or more specifically, fiction, of the 21st century, at least not in the U.S. It seems that the short story, that proved to be convenient for modern teenagers with shorter attention spans, and poetry, that is typically also short and seems to be emotionally cathartic, have had success with the teenagers of the new millennium due to the influences of YA renaissance (Cart 88). There are more and more poems and short stories that include a young adult protagonist to better connect with its teenage audience. In addition, reading poetry that was previously seen as a hobby of older generations, is getting popular with teenagers and becoming desirable.

Moreover, as Jeffrey Kaplan observes in his article “Young Adult Literature in the 21st Century: Moving Beyond Traditional Constraints and Conventions”, it is believed that young adult fiction in the 21st century is being transformed by unusual topics that would seem too far-fetched in the past (11). Namely, science fiction and fantasy are becoming more and more popular and common. With the beginning of the 21st century, but also before that, technology has started to change and develop rapidly. As Elaine Ostry explains in her article ““Is He Still Human? Are You?”: Young Adult Science Fiction in the Posthuman Age”, events like cloning, genetic engineering, neuropharmacology and life extension that were seen as science fiction by the parents and grandparents of young adults of today, are now considered possible or more probable (222). In consequence, many instances that would have been completely unimaginable in the past are now completely normal and acceptable which is also reflected in literature.

Namely, with the development of technology, it has become much easier for writers of young adult fiction to invent new scenarios to attract and entertain the audience. The unusual scenarios have become more believable and it is easy for a young adult fiction reader to become immersed in the fictional world and accept its events as possible and not so far-fetched. There are young adult novels of the 21st century that deal with issues like cloning and are creating dystopian worlds where humans are losing their autonomy and uniqueness. For example, there is *The House of the Scorpion* (2002) by Nancy Farmer that deals with cloning in a dystopian world where the development of technology that permitted cloning caused suffering of the young protagonists. Also, *Replica* (2013) by Jenna Black is one of the novels with a cloned protagonist that lives in a dystopian world where cloning is just a business that causes human life to be less valuable. Similarly, there are novels mentioning genetically engineered or modified humans who are supposed to possess enhanced attributes and be more productive and efficient than natural human beings. An example of young adult novels that deals with genetic modifications is *Stronger, Faster, and More Beautiful* (2018) by Arwen Elys Dayton that deals with protagonists whose lives have been, mostly in a negative way, affected by genetic modification and experimenting. Moreover, novels have started to discuss different ideas of life, like robots or cyborgs whose technology is so developed that they can function without any assistance from humans. For example, *Cinder* (2012) by Marissa Meyer tells the story of a cyborg protagonist that hides her identity and tries to coexist with humans.

Young adult fiction of the 21st century also seems to be greatly represented by fantasy. One of the world's most renowned authors of fantasy is the British author J. K. Rowling with her series of *Harry Potter* novels. Although some may suggest that *Harry Potter* novels seem to belong to children's literature, some would disagree. Namely, as Chris Crowe suggests in his article "Young Adult Literature; The Problem with YA Literature", since Harry is fourteen in *Harry Potter and the Goblet of Fire*, the novels can comfortably be seen as young adult

literature (146). Be that as it may, it cannot be denied that *Harry Potter* novels had great success with children and teenagers from the late 1990s until the beginning of the 21st century. Although the last novel of the series was published in 2007, the series still has faithful fans in the third decade of the 21st century. New editions of *Harry Potter* novels with lavishly decorated covers are still being sold at the majority of bookstores and its prices can be exceedingly high. Some of the old and rare editions are immensely demanded and collectors are willing to pay extravagant prices for them. In addition, *Harry Potter* merchandise can easily be found in many shapes and sizes, for example, there are small figurines or dolls of the characters, keychains, mugs, glasses, clothes and much more that is still being targeted at now adult fans who grew up reading the novels. What is more, it is safe to conclude that the popularity of *Harry Potter* novels influenced many American fantasy writers.

Except for witches and wizards from the *Harry Potter* series, young adult fiction in the 21st century often includes other fantastical beings like vampires, werewolves, fairies, mermaids, etc. When it comes to vampires, they are nothing new in literature. Legends and myths about them have been circulating for centuries and have become one of the frequent elements of Gothic fiction. One of the best-known vampires in literature seems to be the one from *Dracula* (1897) by Bram Stoker. However, unlike the terrifying Transylvanian count, vampires in young adult fiction of the 21st century seem to be attractive and appealing and the horror that they are supposed to inspire is often overshadowed by their mesmerizing good looks. Some of the successful series of American young adult novels that feature vampires are *Twilight* by Stephenie Meyer, *House of Night* by P. C. and Kristin Cast and *Vampire Academy* by Richelle Mead. In any case, because of the frequent use of dangerous and blood-thirsty beings in young adult fiction of the 21st century, it can be suggested that the horror genre is still popular.

Except for fantasy and horror, American young adults of the 21st century also seem to enjoy reading historical fiction. Because of their interest in science fiction on one side, and

historical fiction on the other, it seems that young adults of the 21st century prefer reading about distant spaces and times and want to distance themselves as much as possible from their mundane lives. In consequence, protagonists that live normal teenage lives, like it was the case with Holden Caulfield, are not popular or appealing anymore. However, in the majority of young adult novels of the 21st century, there is a protagonist with at least one love interest. Sometimes, two to create a love triangle. In any case, it seems that romance is still popular and in demand. Moreover, mystery and suspense that was not very popular with young adult fiction in the past is getting more significant (Cart 105). What is more, in the 21st century, graphic novels are becoming extremely popular among teenagers, especially its Japanese variations called manga.

4. Characteristics of Young Adult Fiction

To appeal to young adults, literature needs to have certain characteristics that young adults of the time approve of. Moreover, young adults need to be able to understand the protagonist and their motivation and be able to sympathize with them. As Donelson and Nilsen explain, to attract young readers, literature needs to be written from the perspective of a young person, which is usually obtained by writing in the first person (20). By writing in the first person, it is easier to convey all the emotions that the character is experiencing and their knowledge and opinions about certain situations. Consequently, readers can learn important information about the protagonist by the way they express themselves and react in certain situations. What is more, reading a novel written in the first person can feel more personal, like having a conversation with a character and can immerse a reader into the story and influence them to feel like they are a part of it. However, writing in the first person is not always the case. As Melanie Koss and William Teale observe in their article “What’s Happening in YA Literature? Trends in Books for Adolescents”, many books include a variety of voice styles, that is, a combination of a first-person narrator with a third-person narrator or multiple narrators that are interchanging to explain the story from different points of view (568).

When it comes to the characteristics of young adult literature, in the Introduction to *From Hinton to Hamlet: Building Bridges between Young Adult Literature and the Classics*, Sarah Herz notes that the protagonist is always a teenager from whose point of view the story is told which creates an intimate bond between reader and writer (xvi). Namely, teenagers prefer reading about their peers and can form closer connections with them. Moreover, the story is about a problem that teenagers can understand or face, the first pages are mesmerizing and encourage teenagers to read the book that is normally not very long (Herz xvi). In addition, there are also reasons why teenagers love young adult literature and why certain characteristics can make a certain work of literature successful among younger generations. Namely, Herz

suggests that teenagers feel a connection with young adult literature because they can read and understand it without difficulties, because they learn about human relationships and they can talk about books with their friends (xvi).

Another factor that seems to be very important for teenagers and their development is their relationship with their parents. Or more precisely, the severing of the close bond that they previously had with them as children. Namely, it is in teenage nature to become more independent and to try to mimic the behavior of adults. In order to prove their maturity and autonomy, they often do not consider their parents' advice or desires. In young adult novels, authors often cause parents to disappear from the story so that the young protagonist can be more responsible for their own success (Donelson and Nilsen 28). What is more, in many young adult novels, it seems that teenagers are under no control and have no parental guidance. In the majority of young adult works, the protagonists are often described how they leave their home in the middle of the night or how they have serious issues and there is no parent or other mature adult to try and solve the problems. However, it can be suggested that the absence of parents is what diminishes the realism of the book. Namely, although teenagers are more independent than children and on their way to become mature adults, they still need their parents to guide them and advise them as they are still in a sensitive and vulnerable period of their lives. Furthermore, teenage readers enjoy reading about their peers who prove to be just as intelligent or, in some cases, even smarter than their parents and teachers (Donelson and Nilsen 34). It may be suggested that this is partly because teenagers love recognition which they are often denied by adults and their opinions and emotions are often dismissed. That may be why they prefer young adult books where they are empowered and their hard work and potential are appreciated.

In addition, young adult literature, especially young adult literature of the 21st century, is generally very diverse in terms of characters. There are often characters of different races,

backgrounds, social classes and sexual orientation. Because of the diversity of society, specifically, American society, different types of people with their own special identities are finally being noticed and they began being represented in literature. However, even though there is more diversity in terms of race and ethnicity than in the past, true multiculturalism in young adult fiction is still rare. Namely, according to Koss and Teale, many books still mostly represent European American cultural group (566). Cart explains that the reason behind this is profit or, in other words, lack of it, since it seems that there is not enough money generated by selling multicultural books (154).

When it comes to the representation of the LGBTQ+ community, Brock claims that since the publication of *Annie on My Mind* (1982) by Nancy Garden, bisexuals, gays, lesbians and transgenders were slowly embraced by young adult fiction (901). Many newer books that contain LGBTQ+ content are well written, have good reviews and are popular with teenagers regardless of sexual orientation (Cart and Jenkins xii). What is more, discourse on the LGBTQ+ community seems to be very active nowadays and teenagers typically like reading about popular topics. Moreover, LGBTQ+ books often include characters that are struggling to accept themselves and that is what teenagers seem to be interested in. In her article “Creating a Space for YAL with LGBTQ+ Content in Our Personal Reading: Creating a Place for LGBT Students in Our Classrooms”, Katherine Mason suggests that LGBTQ+ texts can be a way for LGBTQ+ youth to affirm their experiences and for heterosexual teenagers, an opportunity to understand and sympathize with LGBTQ characters whose lives seem to be very different than their own (55).

When it comes sex, it is an important part of teenage lives. As Alice Trupe notes in *Thematic Guide to Young Adult Literature*, sexual maturation and learning about sexual attraction are a defining characteristic of adolescence where young people have to deal with pressure of their bodies, their peers, differences between love and lust, families’ desires,

religion and pressure imposed by themselves (203). At the beginning, at least not until the 1960s, sex was almost exclusively excluded from young adult literature. And in rare cases when it was mentioned, only negative consequences, such as unwanted pregnancy and regret were talked about to discourage teenagers from having intercourse. However, in the 21st century, sex is freely talked about, as in literature, as out of it. As Cart suggests, “not to include sex in books for contemporary high-school students is to agree to a de facto conspiracy of silence, to imply to young readers that sex is so awful, so traumatic, so dirty that we can’t even write about it” (179). Therefore, writers of young adult literature of the 21st century now feel freer to include sex in their books which adds to the realism of the story and, almost inevitably, further interests the teenage audience to read the text.

5. *The Mortal Instruments*

The Mortal Instruments (2007-2014) is a collection of six fantasy novels destined for young adult audience. The series was written by Judith Lewis, better known by her pen name Cassandra Clare. The first novel of the series, *City of Bones* (2007) is set in New York in 2007 and begins with a normal and mundane life of a teenage girl called Clary who soon learns that she is a Shadowhunter, a fantastic being with angelic blood whose duty is to kill demons and protect the world from evil. Clary, and readers of the series, soon becomes acquainted with other fantastic beings like vampires, werewolves, faeries (or Seelies as referred to in the series) and warlocks that are known by the common name Downworlders.

As Bettina Soller observes in her article “Filling off the Serial Numbers: Fanfiction and its Adaptation in the Age of Media Convergence”, *The Mortal Instruments* first began as a sort of fanfiction adaptation of the *Twilight* and *Harry Potter* books and was first introduced in fanfiction archives, but then was withdrawn and edited and the signs of fanfiction were removed in order for the works to be published in the print market (57). Moreover, before publishing *The Mortal Instruments*, Cassandra Clare, who was then going by Cassandra Claire (with an *i*) was writing *The Draco Trilogy* which is a *Harry Potter* fanfiction that focuses on life and adventures of its main villain Draco Malfoy. According to Soller, *The Draco Trilogy* was the “hotbed” for *The Mortal Instruments* and the *Shadowhunter* franchise whose many installments appeared in the *New York Times* bestseller list for young adult and children’s literature (58). However, *The Draco Trilogy* caused many controversies for Clare. Namely, she was accused of plagiarism since there were many similarities between hers and other writers’ fantasy works. In consequence, in 2006, she deleted the trilogy from the fanfiction sites. In 2007, she published the first novel of *The Mortal Instruments* series – *City of Bones*, with which she left the fanfiction behind and officially entered the print market with the first of many novels from the *Shadowhunters* franchise. To mark her new and perhaps more prestigious status as a writer of

her own fiction, as opposed to a fanfiction writer, Judith Lewis decided to make a slight change to her previous pen name and exclude an *i* from Claire and become Cassandra Clare. By doing that, she distanced herself from fanfiction, but because of the minimal change, she still stayed recognizable to the fans that she acquired during her beginnings.

Since *The Mortal Instruments: City of Bones* became successful and popular among young adults, until 2014 there were five more novels of the series published: *City of Ashes* (2008), *City of Glass* (2009), *City of Fallen Angels* (2011), *City of Lost Souls* (2012) and *City of Heavenly Fire* (2014). All of the novels of the series continue to focus on the life of Clary Fray and the characters introduced in *City of Bones*: Jace Wayland/Herondale, Isabelle and Alec Lightwood, Magnus Bane and Simon Lewis. Moreover, they are set in the same imaginary world where the protagonists selflessly protect the world from evil and fall in love, often forming love triangles that seem to be popular in young adult fiction.

Since the *Shadowhunters* franchise continued to be successful, Clare started to write prequels such as *The Infernal Devices* trilogy (2010-2013) that focuses on the life of Shadowhunters Tessa Gray, Will Herondale and Jem Carstairs in the Victorian period in London. Because of the popularity of the trilogy, it got its own sequel: *The Last Hours* trilogy (2020-2023). Since there was still interest in *The Mortal Instruments* and the lives of its Shadowhunter and Downworlder protagonists, Clare also wrote *The Dark Artifices* trilogy (2016-2018), a sequel to *The Mortal Instruments* that is set in modern Los Angeles and focuses on Emma Carstairs and her friends and fellow Shadowhunters.

Cassandra Clare also cooperated with many young adult fiction and fantasy writers in order to write spin-offs of *The Mortal Instruments* (besides the ones she wrote herself). Namely, in 2013, she published *Shadowhunters and Downworlders*, a collection of essays written in collaboration with Holly Black, Kendare Blake, Gwenda Bond, Sarah Rees Brennan, Rachel Caine, Sarah Cross, Kami Garcia, Michelle Hodkin, Kelly Link, Kate Milford, Diana

Peterfreund, Sara Ryan, Scott Tracey and Robin Wasserman. In the same year, she published *The Shadowhunter's Codex* written by her and Joshua Lewis – her spouse. In 2014, she published *The Bane Chronicles*, a collection of eleven novellas written in collaboration with Maureen Johnson and Sarah Rees Brennan. Moreover, in 2016, Clare again worked with Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson and Robin Wasserman and together they wrote *Tales from the Shadowhunter Academy*, a collection of novellas. In the same year, Clare published another spin-off written by herself, called *An Illustrated History of Notable Shadowhunters and Denizens of Downworld* that was illustrated by Cassandra Jean. In 2019, a collection of novellas under the name *Ghosts of the Shadow Market* was published. Its authors are Cassandra Clare, Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Kelly Link and Robin Wasserman.

Except for traditional novels, Clare also works on graphic novels. Currently, there are graphic versions of the first two novels of *The Mortal Instruments* series and complete *The Infernal Devices* trilogy reinvented as manga graphic novels.

What is more, there is another trilogy that can count as a sequel to *The Mortal Instruments*, called *The Eldest Curses* that was written in collaboration with Wesley Chu. However, currently only two novels of the trilogy have been published: *The Red Scrolls of Magic* (2019) and *The Lost Book of the White* (2020). The third book of the trilogy is supposed to be called *The Black Volume of the Dead*, but it has yet to be published.

6. “The Land I Lost”

“The Land I Lost” is a novella written by Cassandra Clare and Sarah Rees Brennan. It was published in a collection of novellas called *Ghosts of the Shadow Market* in 2019 by Walker Books. The collection of novellas was written by Cassandra Clare in collaboration with some famous writers of young adult fiction: Sarah Rees Brennan, Maureen Johnson, Kelly Link and Robin Wasserman. “The Land I Lost” is the seventh of ten novellas in *The Ghosts of the Shadow Market* and, like the whole collection of novellas, it is a spin-off of *The Mortal Instruments* by Clare. The novella deals with the lives and adventures of characters from *The Mortal Instruments* and its prequel, *The Infernal Devices* trilogy.

The novella begins with a Shadowhunter Alec Lightwood getting a message from Jem Carstairs and Tessa Gray in which they ask him to help them enter the Shadow Market of Buenos Aires, a place where Downworlders dwell and Shadowhunters are usually not welcome. When Alec and his vampire friend Lily visit Buenos Aires, they find out that the relationships between the Shadowhunters and Downworlders of the city are much more tense than in the rest of the world and they join forces with Tessa and Jem to find out what is wrong with the Buenos Aires Institute, the home of local Shadowhunters, and why Downworlders are so wary of them.

“The Land I Lost”, like many other works of young adult fiction, belongs to the fantasy genre. It is set in an imaginary world with imaginary beings and imaginary artifacts. For example, Alec Lightwood is a Shadowhunter, his friend Lily is a vampire and Tessa is a type of a warlock. The novella, like the majority of Clare’s works, barely mentions human characters and almost all characters have some sort of powers. Namely, it can be suggested that this novella, and many Clare’s books, introduces a reader to a different world, where their reality and everyday problems can be forgotten which is one of the most prominent characteristics of fantasy and a reason why teenage readers especially enjoy this type of books. Although the protagonists deal with issues that at first seem unrealistic because they live in a fantastic

universe, they also experience common problems, such as discrimination, stereotyping, violence, confusion and denial about their sexuality with which teenagers are very familiar and to which they can easily relate.

Also, the story progresses fast and the characters are constantly in action. However, unlike the majority of young adult texts, it has a third-person narrator who seems to tell the story from the perspective of Alec Lightwood. Alec is not a typical teenage protagonist, but a man in his early twenties in a serious and committed relationship with a warlock Magnus Bane with whom he had adopted Max, a warlock child. Consequently, it is debatable whether the protagonist himself can be considered a young adult, since some authors would exclude people older than 18 from the definition, and some would set the limit at 25, allowing Alec Lightwood to be referred to as a young adult. Nevertheless, even if he would still technically be considered a young adult, Alec is much more mature due to many hardships that he had to endure and complex Shadowhunter training that he excelled at. His maturity is evident in his way of thinking since he is already considering marriage and has adopted a child. Another important character of the novella, Lily Chen is a vampire which makes her immortal so she is more than hundred years old. Since the characters are fully grown independent adults, it may be suggested that younger audience might have issues relating to them since typical teenagers are much less mature and still depend on their parents. However, despite the age of the protagonists, Clare's works continue being popular with teenagers and the characters are well-accepted.

When it comes to the themes the novella discusses, white race still seems to be predominant in the majority of Clare's works in terms of representation, however, there are characters of different races and ethnicities, which suggests the author, in accordance with what was said in the previous chapters on the development of young adult fiction in the 21st century, paid attention to diversity and other topics of interest for the modern readers. Namely, Lily Chen is of Chinese and Japanese heritage and, since the novella is largely set in Argentina, there

are many Hispanic characters. Moreover, Magnus is partly Indonesian and Elliott is African American. However, the protagonist of the novella, Alec Lightwood is white, just like the majority of main characters of *The Mortal Instruments*. In terms of sexuality, it can be suggested that the LGBTQ+ community is well-represented. Namely, Alec Lightwood is gay and his partner Magnus Bane is bisexual, while Lily Chen is pansexual. Elliott's sexuality is not directly discussed, but it is assumed that he is also pansexual. Raphael Santiago, the ex-head of the New York vampire clan, that is only mentioned in the novella was asexual.

When it comes to taboos, or more specifically, lack of taboos, "The Land I Lost" is like the majority of young adult literature of the 21st century. Namely, there is a relatively detailed description of sex between Tessa Gray and Jem Carstairs. Also, Alec and Magnus are often described showing affection one to another and other characters talk freely about sex and crushes. When it comes to other taboos, in "The Land I Lost", violent fights are described in detail. Moreover, Lily admitted to Alec that she had been sold to a brothel as a child which implies topics such as rape and pedophilia. Moreover, kidnapped female werewolves in the novella were forced to become pregnant which also implies problems like rape, violence, slavery, exploitation of women and human trafficking. In consequence, it can be suggested that "The Land I Lost" is a work of fiction that deals with serious and unsettling topics which differs significantly from the first crushes, dates and prom with which young adult fiction first began. Furthermore, "The Land I Lost" also deals with stereotypes, for example, Downworlders are often seen as less valuable than Shadowhunters and, consequently, their rights are often violated. However, Magnus Bane tries to bring Shadowhunters and Downworlders closer and encourages his children to train to become whatever they want to be and reject stereotypes and rules that were imposed on them by others. In addition, "The Land I Lost" also deals with issues like corruption and discusses powerful leaders that are capable of doing anything for profit and use their power to cause fear and chaos.

What is more, “The Land I Lost”, as it was already mentioned, is a novella which usually does not differ significantly from short stories, except that it is slightly longer. However, the majority of novellas are still not as long as novels and it can consequently be suggested that they are successful with today’s generation of teenagers with notably shorter attention spans. Moreover, there seems to be some mystery in the novella, that is, female werewolves are going missing and Alec and Lily, with Jem’s and Tessa’s help, need to discover what exactly is happening. In the end, the protagonists uncover the conspiracy of local mercenary Shadowhunters that force female werewolves to become pregnant with warlock children. In addition, they learn ancient secrets and history of Jace Herondale’s ancestors. All things considered, “The Land I Lost” does not differ much from the typical works of young adult fiction in the 21st century and includes some elements that teenagers find especially engrossing. Nevertheless, because the novella is closely related to *The Mortal Instruments* and its fantastic world, readers who are not acquainted with Clare’s previous works might not be very interested in the novella. It can, therefore, be suggested that “The Land I Lost” is intended for readers that are already familiar with Clare’s world, which can be expected since the novella is considered a spin-off.

7. Cassandra Clare i Sarah Rees Brennan – Zemlja koju sam izgubio

New York, 2012.

S dolaskom večeri nebo se ispunilo sivilom; zvijezde još nisu izašle. Alec Lightwood je drijemao jer su se njegov *parabatai* i on cijelu prošlu noć borili s čučavcima, odvratnim demonima, a Jace Herondale, slavljjen među nefilima kao izvrstan taktičar, navodno je smatrao da je „desetak demona“ ipak točnija procjena broja napadača od „definitivno trideset i sedam demona“. Alec ih je u inat sve prebrojao.

„Ohladi malo, Nenaspavana Ljepotice“, predložio mu je Magnus. „Moram napraviti napitak, a Max čeka večernje iskušenje.“

Alec se probudio u gnijezdu zelenih i lila plahti. Bljeskanje sablasnog srebrnog svjetla probijalo se kroz pukotinu pod vratima spavaće sobe. Mirisalo je na sumpor, čulo se demonsko siktanje i glasovi voljenih mu ukućana. Alec se nasmiješio u jastuk.

Baš kad se spremao izvući iz kreveta, na zidu su se pojavila goruća slova.

Alec, trebamo tvoju pomoć. Već godinama tražimo obitelj u opasnosti i pokušavamo otkriti pravu istinu iza njihovih nedaća. Vjerujemo da smo pronašli trag na bazaru sjena u Buenos Airesu.

Ali tamo traju nemiri između sjenolovaca i donjosvjecana, a bazar je čuvan kao prijestolna dvorana. Vodi ga vukodlačica zvana kraljica bazara koja kaže da je ulaz zabranjen svakom prijatelju nefila. Nijedna duša, osim one Alexandra Lightwooda, nije vrijedna njezina vremena. On joj treba. Moramo ući u bazar sjena. Pitanje je života i smrti.

Hoćeš li nas uvesti? Hoćeš li doći?

-Jem i Tessa

Alec je dugo zurio u pismo, a onda uzdahnuo, s poda dohvatio džemper i u polusnu doteturao do dnevnog boravka.

Laktom bezbrižno oslonjen o kamin, Magnus je u ruci držao bočicu tirkizne tekućine i pažljivo je lijevao u staklenku crnoga praha. Usredotočeno je škiljio zeleno-zlatnim očima. Igračke njegovog i Alecovog sina Maxa bile su razbacane po tamnom parketu i pletenom svilenom sagu. Max je pak sjedio na sagu obučen u mornarsko odijelo s modrim mašnjama koje su mu pristajale uz kosu. Čvrsto je grlio Kapetana Mačora.

„Ti si mi najbolji prijatelj od svih mačkova“, svečano je rekao i još čvršće ga stegnuo.

„Mijau“, bunio se Kapetan Mačor. Otkad je Max prohodao, život mu se pretvorio u noćnu moru.

Na sigurnoj udaljenosti od saga na podu je bio nacrtan pentagram. Iz njega su se izvijali srebrnasta svjetlost i dim, a svjetlucajuća magla obavijala trenutačnog stanovnika. Demonova je trzava sjena padala na zelene tapete i obiteljske slike.

Magnus je dignuo obrvu. „Opusti se“, rekao je u pentagram. „Dimi se kao da su se neki nadobudni srednjoškolci dočepali dim mašine za školsku izvedbu *Demona iz Oklahome*.“

Alec se nacerio. Srebrnasta se magla polako razilazila i u pentagramu se počeo nazirati demon Elyaas zlovoljno obješenih krakova.

„Dijete“, siknuo je na Maxa. „Ni ne slutiš iz kakve mračne loze potječeš. Prirodno si sklon zlu. Pridruži mi se, edomsko nahoče, u mojim radostima...“

„Moj je *bapa* Super Magnus“, ponosno je izjavio Max. „A tata sjenolovac.“

Alec je pomislio da je Max ime Super Magnus smislio po uzoru na jednu od svojih igračaka, a Magnusu se, čini se, ime sviđalo.

„Ne prekidaj me kad ti obećavam mračne demonske slasti“, odgovorio mu je Elyaas razdražljivo. „Zašto me uvijek prekidaš?“

Max se ozario kad je čuo riječ „demonске.“

„Striko Jace kaže da ćemo ubiti sve demonove“, radosno je izjavio. „Sve demonove!“

„Pa, je li ti možda palo na pamet da je tvoj striko Jace jako, jako zao?“ upitao je demon.
„I zamisli, uvijek tako drsko sve bode mačem i k tome se još i ruga.“

Max se namršti: „Striko Jace dobar. Demonovi zločesti.“

Magnus je slobodnom rukom uzeo flomaster i na ploči nacrtao još jednu borovnicu koja je pokazivala da se Max još jednom uspio oduprijeti demonskim trikovima. Deset borovnica znači da Max za nagradu dobiva što god poželi.

Alec je prešao preko prostorije i stao uz Magnusa koji je još uvijek promatrao ploču. Oprezno ga je, jer je Magnus u rukama i dalje držao staklenku s kipućim sadržajem, obujmio oko struka i položio ruke na ukrašenu kopču Magnusovog remena. Majica koju je Magnus nosio imala je dramatično duboki izrez pa je Alec spustio glavu na meku i ogoljenu kožu i udahnuo mirise sandalovine i sastojaka za napitke.

„Hej“, promrmljao je.

Magnus je slobodnom rukom posegnuo unatrag i Alec je osjetio slatko čupkanje prstenja koje je zapelo za kosu. „Hej i tebi. Nisi mogao zaspati?“

„Spavao sam“, objasnio je. „Slušaj, imam novosti.“

Ispričao je Magnusu za poruku koju su mu poslali Jem Carstairs i Tessa Gray, za obitelj koju su tražili i bazar sjena u koji nisu mogli ući bez njegove pomoći. Dok je Alec pričao, Magnus je tiho uzdahnuo i naslonio se na njega – jedna od njegovih malih i nesvjesnih gesta koja je Alecu tako puno značila. Podsjetila ga je na prvi put kad je dotaknuo Magnusa, kad mu se približio i prvi put poljubio drugog muškarca, nekoga tko je bio viši čak i od njega i imao vitko i gipko tijelo koje se tako prirodno spajalo s Alecovim. Tada mu se u glavi vrtjelo od olakšanja i radosti jer je napokon dirao nekoga čiji mu se dodir sviđao, kad je već mislio da se to nikada neće dogoditi. Sad mu je bilo jasno da se tako osjećao jer je bio s Magnusom. Čak je i tada znao. Sad je ta gesta podsjećala na sve one dane koji su došli nakon onog prvog.

Kad je osjetio da se Magnus uz njega opustio, znao je da se i sam može smiriti.

Za kakav god da su ga zadatak Jem i Tessa trebali, pomoći će im. A onda će se vratiti kući.

Alec je utihnuo, Kapetan Mačor iskoristio je priliku da se oslobodi Maxovog daviteljskog stiska punog ljubavi, šmugnuo kroz vrata koja je Alec ostavio otvorenima i pronašao utočište u Alecovoj i Magnusovoj sobi, ondje će se, Alecu je to bilo sasvim jasno, cijelu noć skrivati pod krevetom. Max je tužno gledao za mačkom, a onda podigao pogled i nasmiješio se pokazujući sitne zube, male perle. Bacio se na Aleca kao da ga nije vidio tjednima. Uvijek je s toliko žara grlio Aleca, bez obzira na to je li se upravo vratio s puta, patrole ili je tek na pet minuta otišao u drugu sobu.

„Bok, tata!“

Alec je kleknuo i raširio ruke da podigne Maxa. „Bok, zlato moje.“

Ustao je i Maxa privio na prsa. Bio je kao topao i mek smotuljak mašna i debeljuškastih ruku i nogu. Njegov gugutavi smijeh odzvanjao mu je u ušima. Kad je Max bio malen, Alec se divio kako mu savršeno pristaje na podlakticu. Nije mogao ni zamisliti da će narasti. Nije se trebao brinuti. Koje god da mu je dijete veličine, uvijek će mu pristajati u naručje.

Alec je povukao prednji dio Maxovog mornarskog odijela. „Imaš malo puno mašna, stari.“

Max je tužno kimnuo. „Previše mašna.“

„Što ti je bilo s džemperom?“

„To je vrlo dobro pitanje, Alexandre. Dopusti da ti raspredem priču. Max je valjao džemper po pijesku za mačke“, Magnus je pripovijedao. „Da bude „kao tata.“ I zato sad za kaznu mora nositi mornarsko odijelo. Nisam ja taj koji smišlja pravila. Ah, ne, čekaj, ipak jesam.“

Prstom je zaprijetio Maxu koji se opet nasmijao i zamahnuo rukom u pokušaju da uhvati sjajno prstenje.

„Stvarno je lijepo vidjeti da se vas dvojica zvekana tako lijepo slažete“, zacvrkutao je krakati demon Elyaas. „Ja baš nemam sreće u ljubavi. Svi koje upoznam su podmukli i bez srca. Ipak smo demoni. Podrazumijeva se.“

Magnus je držao da vješci moraju znati što prizivanje demona nosi sa sobom. Govorio je da što je Maxu ugodnije s njima, to će ga teže prevariti ili uplašiti kad ih prvi put prizove. I zato je Maxu organizirao satove iskušenja. Elyaas nije bio tako loš, za jednog demona, što je ipak značilo da je grozan. Dok je Max prolazio kraj pentagrama, Alec je primijetio kako se zlobni srebrni krak uvija i gladno približava rubu u slučaju da Max napravi krivi korak.

Alec je pogledom ošinuo Elyaasa.

„Nemoj misliti da sam zaboravio što si“, ozbiljno mu je rekao. „Držim te na oku.“

Elyaas je podigao krakove u vis, kao da se predaje, i povukao se na drugu stranu pentagrama. „To je bio samo refleks! Nisam mislio ništa loše.“

„Demonovi“, mrko je rekao Max.

Magnus je pucketanjem prstiju i mrmljanjem protjerao Elyaasa, a onda se opet okrenuo Alecu.

„Znači, moraš u Buenos Aires“, rekao je.

„Da“, odgovorio je. „Ne znam zašto baš ja moram na bazar, a ne neki drugi sjenolovac.“

Magnus se nasmijao. „Znam par razloga.“

„Dobro, osim toga“, nacerio se. „Ne govorim španjolski.“

Magnus je znao španjolski pa je Alec htio da pođe s njim, ali jedan od njih uvijek se trudio ostati kod kuće s Maxom. Jednom prilikom, kad je Max još bio beba, groznim splotom okolnosti obojica su ga morali ostaviti. Nisu htjeli da se to opet ponovi.

Alec se trudio naučiti španjolski i još nekoliko stranih jezika. Runa glasologije nije dugo trajala i osjećao se kao da vara. Ovih su dana donjosvjećani sa svih strana svijeta dolazili u New

York da se s njima posavjetuju, a Alec je s njima htio razgovarati kako dolikuje. Prvi jezik koji je htio naučiti bio je indonezijski – za Magnusa.

Nažalost, jezici mu nisu ležali. Znao ih je čitati, ali kad bi govorio, riječi su mu se činile teškima, bez obzira na jezik. Max je pokupio više riječi od Aleca.

„U redu je“, jednom je rekao Magnus. „Znao sam samo jednog Lightwooda kojem su išli jezici.“

„Kojeg?“ pitao ga je Alec.

„Zvao se Thomas“, rekao je Magnus. „Visok kao bandera. Jako povučen.“

„Nije bio zelenooko čudovište kao ostali Lightwoodovi o kojima si mi pričao?“

„Pa“, Magnus je odgovorio. „Nije bio baš takva dobrica.“

Gurnuo ga je laktom i nasmijao se. Alec se sjećao vremena kad mu Magnus nije pričao o prošlosti i kad je mislio da radi nešto krivo ili da Magnusu nije važan. Sad je shvaćao da se Magnus prije u životu opekao i bojao se da će ga i on povrijediti.

„Palo mi je na pamet da povedem Lily“, predložio je. „Ona govori španjolski. I mislim da bi joj bilo drago. Sviđa joj se Jem.“

Nitko ni na kojem bazaru ne bi preispitivao Lilynu prisutnost. Svi su dosad čuli za Savez donjosvjecana i sjenolovaca i bilo je jasno da članovi Saveza jedni drugima pomažu.

Magnus je podigao obrve. „Da, znam da se Lily sviđa Jem. Čuo sam nadimke.“

Max je prvo pogledao jednog pa drugog, proučio im izraze lica i ozario se.

„Doneseš doma braca ili seku?“ ponadao se.

Razgovarali su s Maxom, kao i jedan s drugim, o tome da imaju još jedno dijete. Ali ni Magnus ni Alec nisu očekivali da će se Maxu ideja toliko svidjeti. Raspitivao se o bratu ili sestri svaki put kad bi izlazili iz kuće: prošlog je utorka Magnus preduhitrio njegovo pitanje rekavši mu: „Ne idem po bebu, nego u Sephoru! U Sephori nema djece!“ i pobjegao. Jednom je u parku

Max zgrabio kolica s ovozemskom bebom. Na sreću, bio je pod *glamurom* i ovozemska je majka pretpostavila da se radi o nekom čudnom naletu vjetra, a ne Alecovom malom čudaku.

Bilo bi lijepo kad bi Max imao s kime odrasti. Bilo bi lijepo imati još jedno dijete, s Magnusom. Ali Alec se sjećao kad je prvi put uzeo Maxa u naručje: svijet i njegovo srce utihnuli su i odjednom postali sigurni. Čekao je da opet bude siguran.

Alecova je stanka Maxa očigledno ponukala da se ponada da ima mjesta za pregovore.

„Doneseš braca i seku i dinosaura?“ tražio je. Alec je za Maxov stav krivio njegovu tetu Isabelle koja mu je uvijek govorila da nikad nije vrijeme za krevet.

Spasio ih je Jaceov signal, avion od vilinskog papira koji se zabio u prozor.

Alec je lagano cmoknuo Maxa u koverče, izbjegavajući rogove. „Ne, idem na misiju.“

„I ja s tobom“, predložio je Max. „Ja isto sjenolovac.“

Max je i to često govorio, za što je Alec krivio Maxovog strica Jacea. Molećivo je preko Maxove glave pogledao Magnusa.

„Dođi k meni, ljubice“, Magnus se smilovao i Max je naivno krenuo prema njegovim raširenim rukama.

„Dovedi Lily“, rekao je Magnus. „Otvorit ću vam portal.“

Max je bijesno kriknuo. „Pusti!“

Magnus ga je nježno spustio. Alec je zastao na vratima da ih još jednom pogleda. Magnus mu je uzvratio pogled, stavio ruku s prstenjem na srce i njome brzo zamahnuo kroz zrak. Alec se nasmiješio, otvorio vlastitu ruku i ugledao sitnu plavu iskru čarolije koja mu je nakratko zaplamsala u dlanu.

„Mrzim te, tata“, Max je rekao i durio se.

„Šteta“, rekao je Alec. „Ja vas volim obojicu“, dodao je i brzo zatvorio vrata pred naletom srama.

Nikad mu nije bilo lako reći te riječi, ali trudio se izgovoriti ih svaki put kad je odlazio na misiju. Za slučaj da su mu posljednje.

Jace ga je čekao na pločniku naslonjen na jedno gradsko stablo. Igrao se nožem bacajući ga iz ruke u ruku.

Kad se približio pločniku, čuo je zvuk koji je dolazio odozgo. Očekivao je Magnusa, ali umjesto njega, vidio je Maxovo okruglo lice. Pretpostavio je da Max želi vidjeti svog veličanstvenog strica Jacea. Ali onda je shvatio da Max gleda njega i u njegovim plavim očima prepoznao tugu. Stavio je ruku na prednji dio mornarskog odijela, a onda napravio isti pokret kao i Magnus, kao da već može bacati čarolije.

Alec se pretvarao da u ruci vidi čarobnu iskru i čarobni poljubac spremio u džep. Zatim mu je još jednom mahnuo i s Jaceom se uputio niz ulicu.

„Što je ovo bilo?“ upitao ga je Jace.

„Htio je s nama u patrolu.“

Jace se raznježio. „Zlato moje! Trebao si...“

„Ne!“ viknuo je Alec. „I nemoj misliti da ćemo ti dopustiti da imaš svoju djecu dok ne prestaneš tuđu stavljati u vreće za sjekire kako bi ih prokrijumčario sa sobom u patrolu.“

„Skoro sam se izvukao zahvaljujući svojoj izvanrednoj brzini i nevjerojatnoj snalažljivosti“, hvalio se Jace.

„Ne, nisi“, rekao mu je Alec. „Vreća se migoljila.“

Jace je mudrijaški slegnuo ramenima. „Spreman za još jednu rundu herojskog branjenja svijeta od zla? Ili ćemo se večeras opustiti i malo zafrkavati Simona?“

„Zapravo, ne mogu“, rekao je i ispričao mu za poruku koju je dobio od Jema i Tesse.

„Ići ću ja s tobom“, odmah se ponudio Jace.

„I ostaviti Clary da sama vodi Institut?“ pitao ga je Alec. „Tjedan dana prije izložbe?“

Protuargument je iznenadio Jacea.

„Ne smiješ iznevjeriti Clary. Lily i ja možemo sve riješiti, što god da se događa“, rekao je. „I nije da su Jem i Tessa nesposobni. Pomoći ćemo jedni drugima.“

„Dobro“, Jace je nevoljko pristao. „Valjda su tri dodatna borca dovoljno dobra zamjena za mene.“

Alec ga je brzo udario šakom u rame na što se Jace nasmiješio.

„Onda“, rekao je „Idemo u Hotel Dumort.“

Fasada hotela bila je prljava, natpis boje koja je podsjećala na staru krv.

Kad je Lily Chen postala glava njujorškog klana vampira, renovirala je interijer. Alec i Jace otvorili su razvaljena vrata i pred sobom ugledali blistavo predvorje. Stepenište i galerija iznad njih imali su svjetlucavu ogradu s pozlaćenom željeznom rezbarijom koja je prikazivala zmije i ruže. Lily je htjela da sve izgleda kao da su 1920-te, za koje je govorila da su bile najbolje desetljeće. Nije se samo dekor promijenio – sad su i hipsteri bili upoznati s njihovim postojanjem i, premda je to Alecu bilo neshvatljivo, postojala je lista čekanja za ulogu žrtve na tulumima.

Ispod vijugavog stepeništa stršale su noge. Alec je prešao preko prostorije i provirio u mračnu nišu. Vidio je muškarca koji je na sebi imao tregere, košulju uprljanu krvlju i široki osmijeh.

„Bok“, pozdravio je Alec. „Samo provjeravam. Ovo je sve dobrovoljno?“

Muškarac je trepnuo. „O da. Potpisao sam obrazac da pristajem na sve!“

„Sad imaju i obrazac?“ mrmljao je Jace.

„Rekao sam im da im ne treba“, gundao je Alec.

„Moja predivna prijateljica s očnjacima rekla je da ga moram potpisati, inače će imati problema s Klavom. Jeste li vi Klava?“

„Ne“, rekao je Alec.

„Ali Hetty je rekla da ako ne potpišem obrazac, Klava će je gledati svojim razočaranim plavim okicama. Tvoje su oči jako plave.“

„I jako razočarane“, strogo je odvratio Alec.

„Smetaš li Alecu?“ upitala je vampirica koja je istrčala kroz vrata koja su vodila u salon.

„Nemoj smetati Alecu.“

„Jao meni“, ushićeno je odgovorio muškarac. „Je li moja smrtna duša osuđena na propast? Hoće li me snaći tvoj neživi bijes?“

Hetty je zarežala i smijuljeći se skočila pod stepenice. Alec je skrenuo pogled i krenuo prema salonu dok je Jace ipak malo pričekao. Kad su u pitanju vampiri, Jace je pustio Aleca da ide prvi. Kad bi Jace kao glava njujorškog instituta prekorio vampira, moglo bi zvučati kao prijetnja. Jace i Alec tražili su načine kako da grad učine udobnijim za sve donjosvjecane, sad kad im je New York postao utočište za vrijeme Hladnog mira.

Kroz vrata salona dopirala je glazba: ne Lilyn uobičajeni jazz, već nabijanje nečeg što je zvučalo kao mješavina rapa i jazza. Salon je bio namješten stolicama od tafta, bio je ondje i blistavi klavir i zamršena naprava od gramofona i žica. Bat Velasquez, vukodlački DJ, prekriženih je nogu sjedio na otmjenoj baršunastoj sofi i igrao se s polugama.

U drugim se gradovima vampiri i vukodlaci nisu slagali. Stvari u New Yorku bile su drugačije.

Elliott, desna ruka glave klana vampira, radosno je sam sa sobom plesao u krug. Ruke i dreadlocksi vijorili su mu se u ritmu kao biljke pod vodom.

„Je li Lily ustala?“ pitao je Alec.

Elliott se najednom stisnuo. „Nije još. Jučer smo dorana ostali budni. Imali smo incident. Ili, bolje rečeno, katastrofu.“

„Što je uzrokovalo tu katastrofu?“

„Pa“, odgovorio je Elliott. „Ja, kao i obično. Ali ovog puta stvarno nisam kriv! Bilo je sasvim slučajno i takva se nesreća mogla dogoditi svakome. Znači, četvrtkom navečer viđam se sa selkicom s kojom sam u vezi bez obaveza.“

Selkice su vodene vile koje odbace ljuske i pretvaraju se u ljude. Dosta su rijetke.

Alec ga je podvrgnuo svom pogledu punom osude. „Znači takva se katastrofa mogla dogoditi svakome tko ima selkicu za ljubavnicu.“

„Da, tako je“, opravdavao se Elliott. „Ili, možda ipak dvije selkice. Jedna je od njih pronašla ljuske one druge u mom ormaru. Nastala je scena. Znači kako je sa selkicama.“

Alec, Jace i Bat odmahnu li su glavama.

„I samo se jedan mali zid srušio, ali Lily se jako ljuti.“

Lily je odabrala Elliotta da joj bude desna ruka jer su bili prijatelji, a ne zato što je Elliott imao bilo kakve odlike vođe. Ponekad je Alec brinuo za njujorški klan vampira.

Bat je rekao, „Mislim stvarno, moraš li svima predložiti seks u troje? Jesu li svi vampiri takvi?“

Elliott je slegnuo ramenima. „Vampiri vole seks u troje. Živi dugo i raskalašeno. Naravno, nismo svi isti.“ Lice mu se ozarilo kad se sjetio lijepe uspomene. „Gazda se prije ljutio zbog raskalašenosti. Ali mislim da sam se sad spreman skrasiti. Mislim da bi ti i ja i Maia...“

„Ne bi se svidio mojoj *abueli*“, strogo je rekao Bat. „*Abueli* se sviđa Maia. Maia zbog nje uči španjolski.“

Batov pomalo hrapav glas postajao je dublji i topliji kad god je pričao o Maiji, vođi vukodlaka i svojoj djevojci. Alec ga nije krivio. Nisu ga brinuli vukodlaci. Maia je uvijek sve imala pod kontrolom.

„Kad već pričamo o španjolskom“, rekao je Alec, „Moram u Buenos Aires i htio sam pitati Lily da pođe sa mnom jer ga tečno govori. A kad se vrati kući, sigurno će se ohladiti.“

Elliott je kimnuo. „Izlet bi joj dobro došao“, rekao je neobično ozbiljnim glasom. „U zadnje vrijeme nije dobro. Fali joj gazda. Svima nam fali, ali njoj je teže. Ponekad nas ovako prebaci.“ Bacio je pogled na Aleca i razjasnio: „Mi, besmrtni, navikli smo tu i tamo viđati jedni druge. I tako stoljećima. Godine prođu, netko se vrati i sve je opet po starom. Mi se ne mijenjamo, za razliku od svijeta. Kad netko umre, treba nam malo vremena da shvatimo što se dogodilo. Često se uhvatiš da misliš: Baš me zanima kad ću ga ponovno vidjeti. I onda se sjetiš i svaki put ostaneš u šoku. Trebaš se cijelo vrijeme podsjećati dok ti ne postane jasno: Više ga nikad neću vidjeti.“

Elliottov glas ispunio se boli i tugom pa je Alec kimnuo. Znao je kako će biti kad Magnus „nikad više“ ne bude trebao razmišljati o njemu.

Razumio je kako snažan trebaš biti da podneseš usamljenost besmrtnosti.

„I, iskreno, mislim da bi Lily dobro došla pomoć s klanom.“

„Ti bi joj mogao pomoći“, podsjetio ga je Alec. „Da si samo malo odgovorniji...“

Elliott je odmahnuo glavom. „Nema šanse. Hej, gospodine Glavna Faca Instituta, ti si rođeni vođa. Što kažeš? Pretvorim te u vampira, pomogneš s klanom i onda zauvijek ostaneš zgodan.“

„To bi bio dar budućim generacijama“, zabavljao se Jace. „Ali ipak ne.“

„Elliotte!“ planuo je Alec. „Prestani ljudima nuditi besmrtnost! Razgovarali smo o tome!“

Elliott je posramljeno kimnuo, ali se lagano smiješio. Izvana i odozgo dopirao je glas.

„Čujem da netko šefuje! Alec?“

Jedna od najzabrinjavajućih osobina klana vampira bila je to što se s njima nije moglo razumno razgovarati, ali bilo im je drago kad bi ih se ukorilo. Raphael Santiago stvarno je na njima ostavio trag.

Alec je prišao otvorenim vratima i provirio. Lily je u zgužvanoj ružičastoj pidžami s uzorkom zmija i natpisom USTANI I UZVRATI stajala na galeriji. Izgledala je umorno.

„Da“, javio se. „Hej, Jem me zamolio da odem u Buenos Aires i pomognem mu. Ideš sa mnom?“

Lily se ozarila. „Idem li s tobom na bratski izlet da izbavimo iz nevolje damu zvanu Jem Da Joj Prste Poližeš Carstairs?“

„Znači, ideš.“

Lily se nasmiješila toliko široko da su joj se vidjeli očnjaci. „Nego što.“

Izletjela je iz galerije. Alec je primijetio kroz koja je vrata prošla i popeo se stepenicama. Malo je pričekao naslonjen na ogradu, zatim pokucao.

„Uđi!“

Nije ušao, ali je otvorio vrata. Soba je iznutra bila uska kao zatvorska ćelija, s rastrganim podnim daskama i golim zidovima, osim jednog obješenog raspela. Ovo je bila jedina soba u cijelom Hotelu Dumort koju Lily nije renovirala. Opet je spavala u Raphaelovoj sobi.

Nosila je i Raphaelovu kožnu jaknu. Alec ju je promatrao dok je raščupavala kosu prošaranu jarko ružičastim pramenovima, a zatim za sreću poljubila raspelo i izašla. Kršćanske vampire raspelo bi opeklo, ali Lily je bila budistica. Križ joj nije značio ništa, osim što je bio Raphaelov.

„Hoćeš...“ Alec se nakašljao. „Hoćeš razgovarati?“

Lily je nagnula glavu unatrag da ga može pogledati u oči. „O osjećajima? Zar mi o tome razgovaramo?“

„Ne ako se može izbjeći“, rekao je Alec, na što se Lily nasmiješila. „Ali možemo.“

„Ma ne“, odgovorila je. „Idemo na izlet gledati komade. Gdje je ona budala od Elliotta?“

Lagano je potrčala niz stepenice, a Alec ju je pratio do salona.

„Elliotte, sad si ti glavni! Brini se za klan!“ obavijestila ga je. „Bat, ukrast ću ti curu!“

Bat je odmahnuo glavom. „Zašto su vampiri takvi?“ opet je promrmljao.

Lily se nacerila. „Samo za administrativne potrebe. Maia će voditi Savez donjosvjecana i sjenolovaca dok se ne vratimo.“

„Neću biti glavni“, cvilio je Elliott. „Molim te budi vampir i vodi nas, Jace! Molim te!“

„Kad sam prije dolazio ovamo morao sam se boriti za goli život dok se sve oko mene rušilo“, prisjećao se Jace. „Sad je sve puno baršunastih jastuka i neprestanih ponuda o besmrtnoj ljepoti.“

„Samo jedan mali ugriz“, uvjeravao ga je Elliott. „Svidjet će ti se.“

„Nikome se ne sviđa kad mu isišu svu krv, Elliotte“, oštro je rekao Alec.

Oba vampira u sobi smiješila su se jer ih je korio, a zatim su se činili uzrujanima onime što im je govorio.

„To misliš samo zato što je Simon to krivo napravio“, uvjeravala ga je Lily. „Puno sam mu puta rekla da je sve upropastio za nas ostale.“

„Simon je sve dobro napravio“, promrmljao je Jace.

„Meni se nije svidjelo“, rekao je Alec. „Neću više o tome razgovarati. Idemo.“

„O da.“ Lily se razveselila. „Baš me zanima kako je najzgodniji sjenolovac na svijetu.“

„Odlično sam“, javio se Jace.

Lily je lupnula stopalom. „Nitko se ne obraća tebi, Jasone. Jesi li čuo za izraz „visok, crn i zgodan“?“

„Zvuči staromodno“, rekao je Jace. „To su ljudi govorili prije nego što sam se rodio.“

Nacerio se Lily koja se zauzvrat nacerila njemu. Nije vukao za nos samo one koji su mu se sviđali. Vukao je za nos koga god da je htio. To Simon ni nakon toliko godina nije shvatio.

„Ima puno zgodnih sjenolovaca“, rekao je Elliott. „Nije im to i posao?“

„Nije“, rekao je Alec. „Borimo se s demonima.“

„Aha“, sjetio se Elliott. „Joj da.“

„Ne hvalim se, samo kažem da ako itko ikad sastavi knjigu najzgodnijih sjenolovaca, moje će slike biti na svim stranicama“, rekao je Jace vedro.

„Neće“, obavijestila ga je Lily. „Bit će puna slika obitelji Carstairs.“

Alec je upitao, „Pričaš o Emmi?“

Lily se namrštila, „Tko je Emma?“

„Emma Carstairs“, pomogao joj je Jace. „Sjenolovka iz L.A.-a s kojom se Clary dopisuje. Ponekad dodajem P. S. Clarynim pismima i objašnjavam joj praktične trikove s noževima. Odlično joj ide.“

Emma je bila nepokolebljiva razorna sila, što se Jaceu, naravno, sviđalo. Dohvatio je mobitel i pokazao joj Emminu sliku koju je nedavno dobila Clary. Emma je na plaži držala mač i smijala se.

Lily je uzdahnula, „Cortana.“

Alec ju je oštro pogledao.

„Ne znam Emmu“, priznala je Lily. „Ali voljela bih je upoznati. Inače plavuše nisu moj tip, ali izgleda fantastično. Živjela obitelj Krasno-Stairs. Ne mogu im se načuditi. Kad smo već kod toga, idem se diviti prizorima Buenos Airesa.“

„Jem je oženjen, znaš“, podsjetio ju je Alec.

„Nemoj me ostaviti glavnog!“ preklinjao je Elliott. „Ne možeš mi vjerovati. To je krivo!“

Lily je obojicu ignorirala, ali je primijetila kako je Alec promatra kad su izlazili iz Hotela.

„Nemoj biti tako zabrinut“, rekla mu je. „Elliott vjerojatno neće spaliti cijeli grad. Kad se vratim, svi će biti tako sretni da će napraviti što god im kažem. Ostavljanje te budale na vlasti dio je moje strategije vladanja.“

Alec je kimnuo i nije rekao da je zapravo zabrinut za nju.

Prije su vampiri uznemiravali Aleca, ali Lily je uvijek tako jasno nekog trebala i Alec je htio biti uz nju. Toliko su dugo zajedno s Maiom vodili Savez da je na Lily gledao kao na Aline Penhallow, prijateljicu koja mu je bila kao obitelj.

Pomisao na Aline zadala mu je poznatu bol. Pristala je biti prognana na otok Wrangel da bude sa svojom Helen. Godinama su živjele na toj kamenoj pustoši samo zato što Helen ima vilinsku krv.

Kad god se sjetio Helen i Aline, htio je promijeniti način na koji Klava radi i dopustiti im da se vrate.

Nije bila riječ samo o Aline i Helen. Tako je gledao na sve vješce i vampire i vukodlake i vile koji su hrlili u New York da razgovaraju sa Savezom jer se nisu mogli obratiti vlastitom institutu. Svakog dana osjećao je isti nagon koji je osjećao na prvoj misiji kad je vidio Jacea i Isabelle kako jure u bitku. *Zaštiti ih*, očajnički je mislio i posegnuo za lukom.

Ispravio se. Briga neće pomoći nikome. Nije mogao sve spasiti, ali mogao je pomoći nekima, a sad je namjeravao pomoći Jemu i Tessi.

Brat Zachariah prolazio je Tihim Gradom, šetao hodnicima čiji su zidovi bili puni kostiju. Tlo je bilo obilježeno neumornim koracima nogu Tihe braće, njegovih nogu naviknutih na put nakon što su dan za tihim danom, godinu za mračnom, beskrajnom godinom njime prolazile. Nije mogao izaći. Uskoro će zaboraviti kako je to živjeti i voljeti pod svjetlom dana. Svaka od lubanja koja mu se sa zida cerila imala je više ljudskosti od njega.

I tako sve dok ta, kako mu se činila, neuništiva tama nije bila izbrisana vatrom. Srebrna vatra *yin fena* nekad je u njemu gorjela, taj najgori osjećaj pekao je više negoli išta na svijetu, ali ova je zlatna vatra bila neumoljiva kao i nebesa. Osjećao se kao da se raspada, kao da je svaki gorući atom u njemu ostavljen na milost i nemilost okrutnome bogu i da je svaki komadić nedovoljan.

Čak i u žaru agonije postojala je trunka olakšanja. Ovo je kraj, očajnički si je govorio i očajnički bio zahvalan. Napokon je gotovo, nakon svog tog jada i tame. Umrijet će prije nego što u njemu nestane i traga ljudskosti. Napokon bi se možda mogao odmoriti. Možda će i njegov *parabatai* biti tamo.

Osim što je pomislio na Willa, sjetio se i nekog drugog. Mislio je na nježan svježi zrak nošen rijekom i na njeno slatko ozbiljno lice, nepromjenjivo baš kao i njegovo srce. Čim se sjetio Willa, znao je što bi rekao. Čuo ga je jasno kao da veo koji ga dijeli od smrti izgara, a Will mu se dere u uho. *Jem, Jem. James Carstairs. Ne smiješ ostaviti Tessu samu. Znam te bolje nego što znaš sam sebe. Oduvijek. Znam da nikad ne bi odustao. Jem, drži se.*

Neće okaljati ljubav odustajanjem. Na kraju je ipak podnio svaku bol samo da to ne učini. Ni kroz vatru, ni kroz tamu, nije odustajao.

I nevjerojatno, preživio je i vatru i tamu i vrijeme.

Probudio se boreći se za zrak. Bio je u toplom krevetu, sa svojom ženom u zagrljaju.

Tessa je još spavala na bijelim plahtama u maloj blijedoj sobi koju su iznajmljivali u maloj gostionici. Tiho je mrmrljala dok ju je Jem promatrao, tihi niz nerazumljivih riječi. Pričala je u snu i svaki njen zvuk bio je utjeha. Prije više od stoljeća pitao se kako bi bilo buditi se uz Tessu. Sanjao je o tome.

Sad je znao.

Slušao je kako tiho i slatko mrmrlja u snu i gledao kako se bijela plahta diže i spušta u ritmu njenog daha. Opustio se.

Tessi su uvinute trepavice okrnule obraze.

„Jem?“ dozvala je i njena je ruka pronašla njegovu nadlakticu, klizeći mu dlanom niz kožu.

„Oprosti“, rekao je Jem. „Nisam te htio uznemiriti.“

„Nemoj se ispričavati.“ Tessa se pospano nasmijala.

Jem se nagnuo nad jastuk do svog i poljupcima zatvorio oči svoje žene, a zatim gledao kako se ponovno otvaraju, čiste i hladne kao riječna voda. Poljubio ju je u obraz, u glatku krivulju usana, u bradu i otvorenim ustima gladno prešao preko linije njenog grla.

„Tessa, Tessa“, mrmljao je. „*Wǒ yào nǐ.*“

Želim te.

„Da.“ rekla je Tessa.

Jem je podigao plahtu i ljubio joj liniju ključne kosti uživajući u okusu njene meke kože još tople od sna, uživajući baš u svakom atomu njezina bića. Poljupcima je utabao put koji je slijedio niz njeno tijelo. Kad je usnama počeo prolaziti niz meku kožu njenog trbuha, njene su mu ruke kliznule u kosu i čvrsto stegnule, usmjeravajući ga, ohrabrujući. Njen glas, ne više tako mek, činio je da zidovi odzvanjaju njegovim imenom.

Bila je svuda oko njega. Sav užas i bol izbljedjeli su.

Jem i Tessa ležali su na krevetu okrenuti jedan prema drugome, isprepletenih ruku i prigušenih glasova. Mogli bi cijelu noć samo šaputati i smijati se, što su često i činili: to je bila jedna od Jemovih najvećih radosti, samo ležati s Tessom i satima razgovarati.

Ali za to su im bili potrebni mir i tišina, što ove noći neće imati. Svjetlost je buknula kroz njihovu zamračenu sobu, a Jem je skočio i uspravio se štiteći Tessu od moguće prijetnje.

Na zidu su se pojavile plave i srebrne drhtave riječi. Tessa se uspravila i omotala plahtom. „Poruka od Magnusa“, rekla je skupljajući kosu u punđu.

Poruka ih je obavijestila da su Alec i Lily Chen na putu da im pomognu. Čim odlože stvari u institutu Buenos Airesa, naći će se s Jemom i Tessom pred zidinama bazara sjena.

Jem je pogledao Tessu i u njenim očima prepoznao vlastitu uznemirenost.

„O ne“, rekla je. Jem je već hrlio iz kreveta u potrazi za odjećom. „Moramo ih pronaći. Moramo ih zaustaviti. *Ne smiju* u Institut.“

Institut Buenos Airesa bio je smješten u gradu San Andrés de Giles. Ovozemskim je očima izgledao kao velika kriptna koja se uzdiže na napuštenom groblju u obilju mrtvačko blijedog poljskog cvijeća.

U Alecovim je očima izgledao još gore. Bila je to velika građevina obojena u beživotnu boju hrđe, a jedno je krilo zgrade spalo na čađavu ruševinu. Alec je znao da je Institut stradao za vrijeme Mračnoga rata, ali mislio je da će odavno biti popravljen.

Lily je onjušila zrak. „Dodali su krv u boju.“

Institut je izgledao napušteno, osim što je na vratima bio čuvar. Alec se namrštitio. Sjenolovci nisu imali običaj držati stražu pred vratima instituta, osim za vrijeme rata.

Dao je znak Lily i uputili su se prema Institutu da upoznaju sjenolovce Buenos Airesa. Čuvar na vratima izgledao je par godina mlađe od Aleca. Bio je namrgođen, sa skupljenim crnim obrvama i sumnjičavo je škiljio u njih.

„Mmm“, promrmljao je Alec. „*Bonjour?* Ne, čekaj, to je francuski.“

Lily se vedro nasmiješila čuvaru i pokazala očnjake. „Daj da ja to sredim.“

„Znam engleski“, čuvar je užurbano rekao Alecu.

„Odlično“, rekao je Alec. „Ja sam iz njujorškog instituta. Zovem se...“

Čuvar je razrogačio tamne oči. „Vi ste Alexander Lightwood!“

Alec je trepnuo. „Taj sam.“

„Jednom sam bio u inkvizitorovom uredu“, sramežljivo mu se povjerio. „Tamo visi tapiserija s vašim likom.“

„Da“, potvrdio je Alec. „Znam.“

„Zato znam kako izgledate. Tako sam uzbuđen što vas napokon upoznajem. Takva čast. Joj, skroz sam se zbunio. Ja sam Joaquín Acosta Romero. Drago mi je.“

Joaquín je Alecu pružio ruku. Kad mu je Alec pružio svoju, osjetio je kako se mladić lagano trza od uzbuđenja. U panici je pogledao Lily koja se cerila i promrmljala „kako slatko“.

„Ovo je Lily koja baš i ne pomaže“, predstavio ju je Alec.

„O da, o, drago mi je“, rekao je Joaquín. „Vau, uđite.“

Lily se vedro nasmijala i pokazala ocnjake. „Ne mogu.“

„Joj da! Oprostite. Otpratit ću vas do stražnjeg ulaza. Tamo je ulaz u sklonište.“

Magnus je na njujorški institut bacio čaroliju tako da donjosvjecani mogu ući u određene prostorije, ali većina instituta puštala ih je samo u sobe skloništa. Alecu je bilo drago što je Joaquín Lily pozdravio iskrenim i gostoljubivim osmjehom.

„Hvala“, rekao je Alec. „Idemo s prijateljima na misiju, ali planirali smo ovdje ostaviti stvari i poslije se vratiti da prespavamo. Možemo postaviti pomoćne krevete u skloništu.“

Joaquín ih je vodio niz mračnu uličicu punu paučine. Alec je mislio na razrušeno krilo. Možda u Institutu neće imati pomoćne krevete.

„Hmm... Hoće li vaša prijateljica trebati lijes?“ upitao je Joaquín. „Jer mislim da nemamo lijesove. Mislim, sigurno mogu negdje nabaviti jedan! Glava Instituta je, hmm, vrlo oprezan što se tiče posjetitelja, ali sigurno neće imati ništa protiv gošće koja dolazi s Alecom Lightwoodom.“

„Ne treba mi lijes“, odgovorila je Lily. „Samo soba bez prozora. Ne trebate se mučiti.“

„Možete joj se direktno obraćati kad pričate o njoj“, blago je rekao Alec.

Joaquín je zabrinuto pogledao Aleca, a onda još zabrinutije Lily. „Da, naravno. Oprostite. Ne razgovaram baš često s...“

„Vampirima?“ umiljato ga je upitala Lily.

„Ženama“, rekao je Joaquín.

„Pa istina je da sam cijelih sto pedeset centimetra čiste žene“, zamišljeno je rekla Lily.

Joaquín se nakašljao. „Zapravo ne poznajem ni jednog vampira. Moja je majka poginula u Mračnome ratu kao i mnogi drugi. Nakon toga većina žena je otišla. Gospodin Breakspear kaže da žene nisu za strog i discipliniran život u institutu.“

Nervozno je pogledao Aleca kao da traži njegovo mišljenje.

„Clary Fairchild jedna je od glava mog instituta“, brzo je odvratio Alec. „Jia Penhallow vođa je svih sjenolovaca. Svatko tko kaže da su žene slabe zapravo se boji da su presnažne.“

Joaquín je nekoliko puta za redom brzo kimnuo, iako Alec nije bio siguran slaže li se ili je samo nervozan.

„Nikad nisam bio u drugom institutu. Rodio sam se u Institutu kad je još bio u Buenos Airesu, blizu Case Rosade.“

„Zanimalo me zašto je institut Buenos Airesa ovdje, a ne u gradu.“ rekao je Alec.

„Naš stari institut bio je srušen sa zemljom u Mračnome ratu“, objasnio je Joaquín. „Malo nas je preživjelo i pobjegli smo u najbliži preostali institut. Zajedno smo uspjeli obraniti ovo mjesto, ali i sami vidite da su mračni oštetili zgradu. Još se sjećam starog instituta i njegovog crvenog zaobljenog krova kako se uzdizao prema plavome nebu. Kako je bilo lijepo, dok su mi roditelji još bili živi, a svijet drugačiji. Sad je ovo jedini institut u Buenos Airesu. Prije smo razmišljali o tome da se vratimo, ali... više se ne nadamo. Glava Instituta kaže da nismo spremni i da svuda ima korupcije, ali ja ipak želim pokušati. Kad sam napunio osamnaest, htio sam godinu dana putovati i posjetiti drugi institut da vidim kako je tamo. Možda čak i naći curu, ali glava Instituta kaže da me trebaju sad kad su donjosvjecani na bazaru sjena tako opasni.“

Joaquín je pognuo glavu. Alec je oprezno birao riječi da mladića dodatno ne uznemiri. Htio je znati zašto je atmosfera tako napeta. I što se točno događa s institutom Buenos Airesa, ali već su prošli uličicom i kroz trošena vrata ušli u sklonište Instituta. Unutrašnjost je izgledala kao crkva koja je preživjela bombardiranje. Dugi su prozori bili pokriveni daskama, a pod zacrnjen.

Nasred čađavog poda stajao je muškarac i držao govor skupini tihih muških sjenolovaca. Izgledao je kao da mu je četrdeset, kosa mu je već poprimala srebrnu boju i jedini je u sobi nosio opremu koja nije bila pokrpana ili iznošena.

„To je Clive Breakspear, glava našeg instituta“, rekao je Joaquín. „Gospodine, imamo gosta. Alexandra Lightwooda.“

Rekao je nešto na španjolskom što se Alecu, s obzirom na spominjanje njegovog imena, činilo kao da ponavlja isto, zatim je pogledao uokolo kao da traži entuzijastičan odgovor. Nije ga dobio. Nekoliko je muškaraca u krugu, činilo se, odmah postalo sumnjičavo.

Clive Breakspear nije izgledao nimalo sumnjičavo.

„Znači ti si Alexander Lightwood“, polako je rekao vođa instituta Buenos Airesa. „Onda je ovo sigurno tvoja donjosvjedčanska kurva.“

Nastala je grozna tišina.

Prekinula ju je Lily koja je trepnula i rekla, „Molim? Živiš li ti pod kamenom? Ne znaš da je Alec u vezi sa slavnim vješcem Magnusom Baneom i ne zanima ga nijedna vrsta dama?“

Odjednom se čulo šaptanje. Alec je znao da ta informacija nije iznenadila nikoga. Bili su šokirani jer je Lily to javno rekla, kao da bi se toga trebao sramiti.

„Da nešto razjasnimo. Ovo je moja prijateljica Lily, glava njujorškog klana vampira.“ Alec je položio ruku na serafinsku oštricu i šaptaji su utihnuli. „Dobro razmislite kako ćete govoriti o njoj. Ili o Magnusu Baneu.“

Skoro je rekao „o mom zaručniku“, ali činilo mu se kao čudan izbor riječi. Jednom je rekao „moj izabranik“ i osjećao se kao zadnja budala. Ponekad je priželjkivao, gotovo fizički osjećao potrebu, da može reći „moj muž“, a da to bude istina.

„Ovdje sam na misiji“, nastavio je. „Mislio sam da mogu računati na gostoprimstvo ovog instituta i prijatelja sjenolovaca. Vidim da sam pogriješio.“

Pogledao je oko sebe. Neki od muškaraca nisu ga mogli pogledati u oči.

„Kakva misija?“ naglo je upitao Clive Breakspear.

„Ona koja zahtijeva diskreciju.“

Alec ga je smireno gledao sve dok Clive Breakspear nije pocrvenio i skrenuo pogled.

„Možeš ostati ovdje“, rekao je preko volje. „Donjosvjećanka ne može.“

„Kao da hoću“, podrugljivo se nasmijala Lily. „Ne odsjedam na mjestima gdje dekor nije čista desetka, a ova je rupa minus četrnaest tisuća. Hajde, Alec, idemo se dogovoriti gdje ćemo se naći nakon što nađem lijepu sobu bez prozora. Hoćeš...“

„O čemu ti to?“ upitao je Alec. „Ako ti ne možeš ostati, neću ni ja. Neka idu k vragu. Idem s tobom.“

Lily se raznježila, ali samo na sekundu. Zatim ga je potapšala po ramenu i rekla, „Naravno.“

Pogledala ih je svisoka i okrenula se na peti. Clive Breakspear krenuo je na nju.

„Imam par pitanja za tebe, donjosvjećanko.“

Alec ga je zgrabio za nadlakticu i stao pred nju. „Jesi li siguran?“

Bili su brojčano nadmašeni, ali Alec je bio sin inkvizitorice i *parabatai* Jacea Herondalea. Imao je više zaštite nego većina. To je značilo da se mora izboriti za one koji takvu zaštitu nemaju.

Nakon duge tišine Breakspear se povukao.

Alec mu je htio reći nešto što bi ga zapeklo, ali nikad nije bio dobar u smišljanju takvih komentara. Lily i on samo su otišli, a Joaquín je trčao za njima.

„Anđela mi“, rekao je Joaquín. „Nisam znao... Nisam mislio... Oprostite.“

„Nije prvi institut u koji nisam dobrodošao“, rekao je Alec.

Pogotovo kad je bio s Magnusom. Nije se događalo često, ali već ih je nekoliko instituta pokušalo razdvojiti ili natuknuti da nisu trebali doći zajedno. Alec im je uvijek jasno rekao što o tome misli.

„Oprostite“, bespomoćno je ponovio Joaquín.

Alec mu je kimnuo, a zatim s Lily krenuo u noć. Zastao je leđima okrenut šugavoj zgradi i dugo i duboko udahnuo.

„Sjenolovci su stoka“, obavijestila ga je Lily.

Alec ju je pogledao ispod oka.

„Osim tebe. I Jema.“ pojasnila je. „Baš mi se ne sviđa Buenos Aires i inače ne jedem, ali mogla bih maznuti jednu lijepu zdjelu Jembalaye.“

„Oženjen je!“ još je jednom naglasio Alec.

„Molim te, nemoj me podsjećati. Žena mu miriše na knjige. Jesam besmrtna, ali život je prekratak da ga provedeš čitajući.“ Na trenutak je zastala, a zatim tiho dodala, „Raphaelu se sviđala. Ona, Ragnor Fell i Raphael znali su se družiti i dijeliti tajne.“

Alec je sad razumio napetost u njenom glasu. Lily je bila pomalo pažljiva i s Magnusom, sa svakim tko nije pripadao njenom klanu, a za koga je mislila da ga je Raphael Santiago možda volio.

„Rekao sam Jemu da ćemo se naći pred bazarom sjena“, sjetio se Alec i uspio joj skrenuti pažnju. „Možemo nositi torbe dok ne nađemo gdje ćemo prespavati. A sad idemo vidjeti to mjesto pred kojim institut Buenos Airesa drhti i kamo samo ja mogu ući.“

Alec je često s Magnusom i Maxom išao na njujorški bazar sjena u Canalskoj ulici, ali prvi put doći na novi bazar sjena kao sjenolovac može biti škakljivo.

Bazar sjena u Buenos Airesu izgledao je i više nego škakljivo. Bodljikava žica bila je pričvršćena za svaku dasku. Glatko drvo izbijeljelo od sunca i oštre petlje bodljikave žice predstavljali su neprobojne zidine od srebra. Ispred njih nalazila su se velika metalna vrata koja su djelovala kao da vode u zatvor, a ne na bazar. Iza rešetaka sjale su oči vukodlaka. Nešto im je odbrusio.

„Rekao je „Ulaz zabranjen sjenolovcima““, veselo je prevela Lily.

Iza njih bio je red donjosvjecana koji su zurili i gundali. Alec je osjetio sjenu dobro poznate neugode jer je opet bio u centru pozornosti i odjednom je počeo sumnjati u informacije koje je dobio od Jema.

„Ja sam Alec Lightwood“, predstavio se. „Čujem da smijem ući.“

Iza leđa osjetio je komešanje, zatim su svi iznenada utihnuli, a onda navala šaptaja koji su zvučali drugačije, kao da se dogodio nagli preokret.

„Ili si još jedan lažljivi nefil“, na engleskom mu je odbrusio vukodlak. „Možeš li *dokazati* da si Alec Lightwood?“

„Mogu“, rekao je Alec.

Izvadio je ruke iz džepova i desnu podigao do rešetaka da je vukodlak jasno vidi: koža puna ožiljaka, žuljevi od luka i strijele, tamne linije rune vida na mjesecini koja obasjava i zadržava se na svjetlom obrubu njegovog obiteljskog prstena s urezanim uzorkom plamena.

Iza rešetaka pojavila su se još dva oka, ova su bila vilinska, bez zjenica i zelena poput šumskih jezera nedokučive dubine. Prošaptala je nešto na španjolskom.

„Kaže da je čarolija u tvom prstenu vrlo jaka“, rekla mu je Lily u rame. „Prejaka. Kaže da takva čarolija dolazi iz samog srca pakla.“

Alec je znao da je to istina. Prsten ne samo da je imao jedan talisman, već je bio obogaćen bezbrojnim čarolijama: čarolijom za zaštitu i odbijanje napada, čarolijom za preciznost strijela i oštrica; sva moć koju je Magnus posjedovao ulivena je u taj komad metala. Tamo je bilo sve čega se Magnus uspio sjetiti, a što bi Alecu moglo poslužiti kao oklop i pobrinuti se da mu se sigurno vrati kući. I ono najbitnije, način na koji ga je Magnus pogledao kad mu je vraćao prsten koji je sad simbolizirao Alecovu obitelj na dva načina. Magnus mu je tad dokazao da vjeruje kako će se jednog dana vjenčati.

„Znam odakle ova moć potječe.“ povišio je glas da ga čuje cijelo gundavo mnoštvo. „Ja sam Alec Lightwood. Magnus Bane bacio je ove čarolije za mene.“

Vukodlak koji je čuvao ulaz otvorio im je vrata bazara sjena.

Alec i Lily ušli su u tunel zaštićen bodljikavom žicom. Alec je čuo zvukove i na trenutke krajičkom oka uhvatio svjetla bazara, ali tunel se račvao u dva smjera. Vukodlak ih je odveo nalijevo, daleko od svog svjetla i zvukova, u šupu punu brava i metala. Soba je bila osvijetljena samo fenjerom koji je visio sa stropa. Na zidove je bilo pričvršćeno slomljeno oružje, a u sredini sobe bila je grubo istesana platforma, a na platformi, ogromna stolica. Za stražnju stranu stolice bile su pričvršćene prekrižene sjekire, a na vrhu su se sjajili šiljci. Mršava vilinska djevojka s krunom od trnja i sjetnim izrazom lica prekriženih je nogu sjedila na tlu do trona.

Na tronu je bila mlada žena koja je izgledala kao da je Alecovih godina. Nosila je traperice i košulju od flanela, noge bezbrižno prebacila preko naslona za ruke, a nad svijetlom su joj se kosom sjajili šiljci. To mora da je žena o kojoj je Jem pisao, vukodlačica koja je kraljica bazara.

Kad je primijetila Aleca, zaprepastila se. Zatim se počela smiješiti i rekla s teškim francuskim naglaskom: „Alec! Stvarno si ti. Ne mogu vjerovati!“

Bilo je vrlo nezgodno.

„Oprostite“, rekao je Alec. „Znamo se?“

Vukodlačica je spustila noge na pod i nagnula se prema naprijed: „Ja sam Juliette.“

„Ja nisam Romeo“, rekla je Lily. „Ali slatka si, reci nam nešto više o sebi sa svojim seksi naglaskom.“

„Tko si ono ti?“ upitala je Juliette.

„Lily Chen“, odgovorila je Lily.

„Glava njujorškog klana vampira“, dodao je Alec.

„Aha, da, naravno“, rekla je Juliette. „Iz Saveza! Hvala što si došla s Alecom. Treba nam pomoć. Drago mi je što smo se upoznale.“

Lily se ozarila. „Znam!“

Juliette je opet skrenula pogled na Aleca. Bilo je nečega poznatog u tim uplašenim i razrogačenim očima.

„Ovo je moja kći Rose“, rekla je vukodlačica Juliette i čvrsto položila dlanove na ramena mlade vile.

Alec se nije sjećao žene, ali je prepoznao njen ton glasa. Znao je kako je to s još više žara prisvajati ono što voliš jer drugi sumnjaju u ljubav koja ti pripada. Nije znao što da kaže pa je napravio ono što ga je najviše veselilo. Izvadio je mobitel i našao dobru sliku, prišao tronu i pokazao im je.

„Ovo je moj sin Max.“

Juliette i Rose nagnule su se. Alec je vidio kako su oči vukodlačice zasvjetlucale. Uhvatio je trenutak u kojem je Juliette shvatila da je Max vještac.

„Oh.“ tiho je rekla Juliette. „Presladak je.“

„I ja to mislim“, sramežljivo je rekao Alec i pokazao im još nekoliko slika. Uvijek mu je bilo teško odabrati one najbolje. Sve su bile odlične. Bilo je teško naći lošu sliku Maxa.

Juliette je lagano gurnula mladu vilu u lopaticu.

„Idi po brata i sestru“, zatražila je. „Požuri.“

Rose je s vilinskom lakoćom skočila na noge, sramežljivo iskosa pogledala Aleca i potrčala van.

„Poznaješ me“, rekao je Alec. „Kako?“

„Spasio si mi život“, rekla je Juliette. „Prije pet godina, kad su demoni napali brzi vlak.“

„Oh“, rekao je Alec.

Prvi odmor s Magnusom. Trudio se ne misliti na manje ugodne dijelove izleta, ali sjećao se vlaka, tople vode koja curi i sjaja demonskih očiju, cviljenja vjetra i bezdana ispod njih. Te se noći užasno bojao za Magnusa.

„Borio si se s demonima na brzome vlaku?“ znatiželjno ga je upitala Lily.

„Borim se s demonima na jako puno mjesta“, odgovorio je. „Sve je bilo potpuno normalno.“

„Nikad u životu nisam vidjela tako nešto“, Juliette je uzbuđeno rekla Lily. „Bilo je toliko puno demona! Razbili su prozore. Mislila sam da će me ubiti. A onda je Alec sredio svakog demona koji mu se našao na putu. Bio je sav mokar i nije nosio majicu.“

Alec nije shvaćao zašto je to važno.

„Sve potpuno normalno“, ponovio je. „Samo normalno nosim majicu.“

Lilyne su oči svjetlucale od radosti. „Čini se da divljaš kad putuješ, Alec.“

„Zapravo je sve bilo standardno i dosadno“, odgovorio joj je.

„I zvuči tako.“

„Ja sam bila na onom tulumu u Veneciji“, dodala je Juliette. „Gdje se srušio dvorac.“

„I ja sam bila tamo!“ rekla je Lily. „Raphael je bio baš tužan što mora biti na tulumu; bilo ga je smiješno za vidjeti. Ljubila sam se s toliko ljudi, to mi je osobni rekord. Mislim da je jedna od njih bila zgodna plavuša! Jesi li to bila ti?“

Juliette je trepnula. „Mislim da ne. Inače... se ne ljubim s curama.“

Lily je slegnula ramenim. „Žao mi je što tratiš život.“

„Ni ja“, obzirno je dodao Alec.

Juliette je kimnula. „Sjećam se da je Magnus bio na tulumu. Htio je pomoći.“

Alec je čuo svoj vlastiti glas kako postaje niži i nježniji, potpuno van kontrole. „On uvijek to želi.“

Iza njih se čulo lupkanje stopala. Vila Rose se vratila. Za svaku je ruku držala po jedno dijete: još jednu vilu jake građe poput goblina i tamnoputog malog vješca s lisičjim repom. Dotrčali su do stolice i okupili se oko Juliette. Djevojčica je izgledala kao da joj je oko deset godina, a dječak nije imao više od šest.

„Djeco“, rekla je Juliette, „ovo je Alec Lightwood o kojem sam vam pričala. Alec, ovo su moja djeca.“

„Bok“, pozdravio ih je.

Djeca su zurila.

„Kad si me u vlaku spasio“, rekla je Juliette, „pitala sam kako da ti se odužim. Rekao si da si na pariškom bazaru sjena vidio napušteno vilinsko dijete. Zamolio si me da se pobrinem za nju. Nikad prije nisam razgovarala sa sjenolovcem. Nisam mislila da su kao ti. Iznenadila sam se kad sam to čula. Kad sam se vratila u Pariz, potražila sam je. Moja Rosey i ja od tad smo nerazdvojne.“

Mrsila je Roseinu rijetku kosu oko krune od trnja. Rose je pozelenila.

„*Maman*. Nemoj me sramotiti pred Alecom Lightwoodom.“

Pariški bazar sjena koji je posjetio s Magnusom na njihovom prvom zajedničkom odmoru, Alecu je bio prvi bazar sjena ikad. Tada donjosvjećani nisu bili naviknuti na njega, a ni on na njih. Sjećao se da je tamo vidio vilinsko dijete. Bila je tako mršava i Alecu ju je bilo tako žao.

Bila je stara otprilike kao njegov mlađi brat po kome je Max dobio ime. Za razliku od njegovog brata, ona je živjela dovoljno dugo da poraste.

„Rose“, rekao je. „Kako si narasla.“

Rose se ozarila.

„Nas dvije smo bile sretne zajedno u Parizu. Nismo li, *ma petite*?“ Juliette je pitala Rose sa sjetnim tonom u glasu. „Mislila sam da će kraj rata s Valentinom biti kraj svih ratova. Ali

onda je počeo još jedan rat i toliko je puno sjenolovaca poginulo i toliko puno vila. I Hladni mir je počeo.“

Uprla je oči u Aleca. Svjetlo koje je dopiralo iz fenjera na trenutak ju je zaslijepilo, baš onako kako i prednja svjetla automobila zaslijepe vuka.

„Čula sam za tebe i Magnusa i Savez donjosvjećana i sjenolovaca koji ste osnovali. Obojica ste pomagali ljudima. I ja sam htjela pomoći. Kad sam čula da ljudi u Belgiji love vile, izvukla sam svoju najmlađu kći van.“

Rose je stisnula šake na ramenima male goblinke. Alec je prepoznao i taj pokret: stalna briga najstarijeg djeteta koje je znalo da je odgovorno za mlađu braću.

„Tad sam čula za Buenos Aires“, rekla je Juliette. „Institut u gradu u Mračnom je ratu bio srušen sa zemljom. Većina je donjosvjećana pobjegla iz grada prije nego što je Institut pao. Donjosvjećani iz bazara sjena ovamo su pobjegli i neko su vrijeme surađivali s preživjelim sjenolovcima, ali onda je Klava poslala novu glavu Instituta. Breakspear je trebao pomoći, ali po bazarima sjena u Europi počele su kolati mračne glasine. Došla sam vidjeti mogu li ikako pomoći. Na početku sam mislila da možemo surađivati sa sjenolovcima, međusobno si pomagati, ponovno izgraditi institut u Buenos Airesu i osigurati povratak bazara sjena. To nije bilo moguće. Izgubila sam svaku nadu u sjenolovce ovog instituta.“

Dječak je podigao ruke prema njoj, a Juliette ga je privila u naručje i grleći ga posjela na koljeno. Dječak je gledao Aleca i zamišljeno sisao vrh lisičjeg repa.

„Puno je djece u ratu izgubilo roditelje“, nastavila je Juliette. „Ovaj bazar sjena postao je utočište za neželjenu djecu. Neplanirano sirotište među policama, svjetlima i čarolijom. Bazar je postao zajednica jer smo je trebali, zajednicu koja nikad neće propasti. Mnogi žive u ovim zidinama. Mog su malog ovdje napustili jer je tako mlad počeo pokazivati znakove da je vještac.“

„I Max je“, Alec je dodao.

„Ima tako puno djece.“ Juliette je zatvorila oči.

„Što nije u redu s ovim institutom?“ pitao je Alec. „Zašto nitko nije obavijestio Klavu?“

„Jesmo“, uzvratila je Juliette. „Ništa se nije promijenilo. Breakspear ima moćne prijatelje. Sredio je da poruka dođe do muškarca koji se zove Horace Dearborn. Poznaješ li ga?“

Alec je suzio oči. „Znam ga.“

Posljedice mnogih ratova i stalni pritisak Hladnog mira određenoj je vrsti ljudi godio. Horace Dearborn bio je jedan od onih koji se hrane nemirom i strahom.

„Kad su mračni uništili Institut“, započela je Juliette, „Clive Breakspear došao je ovamo skrivajući se iza Dearbornovog imena, kao lešinar koji se gosti ostacima. Priča se da njegovi sjenolovci sudjeluju u misijama za novac. Na primjer, ako bi netko želio da mu suparnik pogine, Breakspearovi sjenolovci bi to riješili. Ne love demone. Ne love ni donjosvjecane koji krše zakon. Love nas sve.“

Alecu se okrenuo želudac. „Plaćenici su.“

„Pošteni sjenolovci otišli su kad su vidjeli da ništa ne mogu promijeniti“, objasnila je Juliette. „Mislim da nisu pričali o onome što se događa u Institutu. Valjda su se sramili. Ovaj bazar sa svom ovom djecom... Jednostavno nije bio siguran. Izgleda da su se riješili vođa da bi ostali bili ranjiviji. Mene su pustili na miru. Imam prijatelje u Parizu i Bruxellesu koji bi digli halabuku da nestanem. Zato sam naredila da se dignu zidine i ograda. Pustila sam da me ljudi zovu kraljicom. Trudila sam se izgledati što jačom da nas ne bi napali. Ali ne kreće nabolje, sve je gore. Vukodlačice nestaju.“

„Ubijene?“ pitao je Alec.

„Ne znam“, rekla je Juliette. „Prvo smo mislili da bježe, ali previše ih je. Majke koje ne bi napustile svoje obitelji. Djevojčice stare kao moja Rosey. Neki pričaju da su vidjeli čudnog vješca kako se mota uokolo. Ne znam što se događa tim ženama, ali znam da ne mogu vjerovati

Institutu. Neću riskirati i vjerovati nijednom sjenolovcu. Osim tebi. Pokrenula sam glasinu da te trebam. Nisam znala hoćeš li doći, ali tu si.“

Podigla je glavu i molećivo pogledala Aleca. U tom trenutku, kraljica bazara sjena izgledala je mlado kao i djeca koja su se oko nje okupila.

„Hoćeš li mi pomoći? Još jednom?“

„Koliko god puta trebam“, rekao je Alec. „Naći ću te žene i saznati tko to radi. Zaustavit ću ih. Obećavam.“

Sjetio se Jemove i Tessine misije i počeo oklijevati.

„Ovdje imam prijatelje, osim Lily. Vješticu i muškarca koji je bio tihi brat. Ima bijeli pramen u kosi. Smiju li ući na bazar? Možeš im vjerovati. Kunem ti se.“

„Mislim da znam na koga misliš“, rekla je Juliette. „Prije par noći tražili su da ih primimo, nije li tako? Čula sam da je muškarac zgodan.“

„Bogme si dobro čula“, javila se Lily.

Juliette se nasmiješila jače. „Ovdje sve vrvi zgodnim nefilima.“

„Ako ti tako kažeš“, rekao je Alec. „Ne razmišljam baš o Jemu na taj način.“

„Kako možeš biti tako precizan s lukom i strijelom kad si tako slijep?“ upitala ga je Lily.

Zakolutao je očima. „Hvala, Juliette. Javit ću ti čim nešto saznam.“

Juliette je tiho rekla, „Drago mi je da si tu.“

„Ne odlazim dok vam ne pomognem“, rekao je, a zatim bacio pogled na djecu koja su još zurila. „Um. Bok, djeco. Drago mi je što sam vas upoznao.“

Nespretno im je kimnuo i krenuo prema svjetlima i glazbi bazara.

„Okej“, rekao je Lily dok su hodali. „Idemo nabrzinu razgledati bazar i ispitati situaciju prije nego što se nađemo s Jemom i Tessom.“

„Idemo skoknuti do štanda s vilinskim voćnim džinom!“ predložila je Lily.

Alec je rekao, „Ne.“

„Ne možemo se stalno ubijati od posla“, uvjerala ga je Lily koja se od posla rijetko ubijala duže od pet minuta. „I, tko ti je zgodan?“ Kad je Alec počeo zuriti u nju, rekla je, „Na bratskom smo izletu! Trebamo dijeliti tajne. Rekao si da nije Jem. Tko onda?“

Alec je odmahnuo glavom vili koja im je pokušavala prodati začarane narukvice iako je inzistirala da se radi o pravim čarolijama i imala stvarno čaroban osmijeh. Kad ju je Alec pitao o nestancima, vila ga je pogledala razrogačenim očima, ali nije znala više od Juliette.

„Magnus je zgodan“, napokon je odgovorio kad su već bili na odlasku.

Lily je zakolotala očima. „Vau, ti i Monogamus Bane idete mi na živce. On je još blesaviji od tebe.“

„Nije blesav.“

„Besmrtnik koji daje svoje krhko srce jednoj osobi?“ ugrizla se za usnu jer je prejako pritisnula očnjake prema dolje. „To je blesavo.“

„Lily“, Alec je rekao, ali Lily je odmahнула glavom i nastavila čvrsto vedrim glasom.

„Ako zanemarimo tvog medenog i sve to, znam za Jacea. Sviđaju ti se samo dečki sa zlatnim očima?“ upitala je. „Imaš stvarno poseban ukus, prijatelju. Jako sužava izbor kandidata. Znači, nisi imao druge simpatije osim Jacea? Ni jednu jedinu kad si bio mlađi?“

„Zašto me gledaš tako posprdno kao da znaš nešto što ja ne znam?“ oprezno ju je pitao.

Lily se zahihotala.

Jaka buka dopirala je iz jednog od štandova. Alec je glavu okrenuo automatski, ali i zato što nije znao kako objasniti da zasebne simpatije nisu bile problem. U ono vrijeme bilo mu je olakšanje pretvarati se i sam sebi lagati da je zaljubljenost u Jacea ono što ga muči.

Čak i kao klinac shvaćao je da mu pozornost na njujorškim ulicama plijene poster i ovozemskih muškaraca ili je primjećivao da ga privlače mladići koji su posjećivali Institut i koje je kriomice slušao kako pričaju o borbi s demonima i divio im se. Često je neozbiljno i dječaćki sanjario i u snovima stvorio maglovite i blještave svemire u kojima su glavne zvijezde

bili mladići, ali te je snove izgubio zajedno sa svojim djetinjstvom. Bio je premlad da se razumije sve dok odjednom više nije bio. Vidio je kako se sjenolovci koji su ih došli posjetiti podsmjehuju, kako mu otac na to aludira kao da je preodvratno da se o tome otvoreno govori, iako je Alec samo otvoreno znao razgovarati. Osjećao se krivim svaki put kad bi se uhvatio da gleda nekog mladića čak i kad bi ga pogledao iz znatiželje, a onda se pojavio Magnus i s njega nikad nije uspio skrenuti pogled.

Buka iz štanda činila se sve bližom.

Jaka buka, blizu tla.

Siročad bazara sjena Buenos Airesa izletjela je iz štanda u kojem je vukodlak prodavao juhu. Djece je bilo posvuda, sve vrste donjosvjećana i svaki od njih trudio se privući mu pozornost vičući imena, zahtjeve i šale. Glavni jezik bio je španjolski, ali Alec je čuo i druge i odmah se zbunio pokušavajući dokučiti koja riječ pripada kojem jeziku. Raznobojna su svjetla osvijetlila desetke lica. Panično je okrenuo glavu jer u kaosu nije uspio razabrati nijedno lice ni glas.

„Hej“, rekao je, sagnuo se pred djecom i iz ruksaka počeo vaditi hranu. „Hej, jeste li gladni? Uzmite ovo.“

„Odvratno, jesu li to proteinske čokoladice?“ upitala je Lily. „Nije li siročad već dovoljno propatila?“

Izvadio je novčanik i počeo djeci dijeliti novac. Magnus je bacio čaroliju da tamo uvijek ima novca. Alec ga nikad nije trošio na sebe.

Lily se smijala. Voljela je djecu iako je nekad glumila da je živciraju. Odjednom se prepala. Blistave crne oči na trenutak su joj izgubile sjaj i izgledale mrtvo. Alec je ustao i uspravio se.

„Ti, mali.“ glas joj se tresao. „Kako se ono zoveš?“

Odmahnula je glavom i ponovno pitala na španjolskom, Alec je slijedio njen pogled do jednog neobičnog djeteta u grupi.

Druga su se djeca gurala i stiskala jedni uz druge i uz štandove, ali oko tog dječaka bio je krug praznog prostora. Sad kad je uspio dobiti njihovu pozornost, više nije vikao. Kovrčava mu je glava bila nagnuta unatrag da ih može promatrati. Proučavao ih je stisnutim i vrlo tamnim očima. Njegov optuživački pogled morao je biti plod Alecove mašte. Mali je izgledao kao da ima šest godina.

Dječak je mirno odgovorio: „Rafael.“

„Rafael“, prošaptala je Lily. „Naravno.“

Rafaelovo je lice bilo jedno od najmlađih u grupi tragično mladih lica, ali iz njega je isijavala zastrašujuća staloženost. Krenuo je prema njima i Alec se nije iznenadio kad je vidio kako mu se druga djeca miču s puta. Usamljenost je nosio sa sobom.

Alec je suzio oči. Nije mogao procijeniti kakav je donjosvjećanin ovaj mali, ali bilo je nečeg neobičnog u načinu na koji se kretao.

Rafael je rekao još nešto na španjolskom. S obzirom na upitni skok u intonaciji, bilo je ili pitanje ili zahtjev. Alec je bespomoćno pogledao Lily. Kimnula je i vidno se pokušala smiriti.

„Mali kaže da...“ Pročistila je grlo. „Pita: „Jesi li ti sjenolovac? Ne kao oni u Institutu. Jesi li pravi sjenolovac?““

Alec je trepnuo. Rafael nije skidao pogled s njega.

Alec je kleknuo na tlo usred strke bazara da pogleda u te tamne odlučne oči.

„Da“, odgovorio je. „Sjenolovac sam. Reci mi kako ti mogu pomoći.“

Lily je prevela. Rafael je strogo odmahnuo kovrčavom glavom kao da je Alec pao neki test. Prosiktao je nekoliko rečenica na španjolskom.

„Kaže da mu ne treba nikakva pomoć“, rekla je Lily. „Kaže da je čuo da se raspituješ o ženama koje su nestale.“

„Znači mali razumije nešto engleskog?“ upitao je Alec pun nade.

Rafael je zakolutao očima i rekao još nešto na španjolskom.

Lily se nacerila. „Kaže da ne razumije baš ništa. Ima neke informacije, ali ne želi razgovarati ovdje.“

Alec se namrštio. „*Boludo*“, ponovio je. „To je rekao. Što to znači?“

Lily se nacerila. „To znači da misli da si vrlo simpatičan čovjek!“

Nije zvučalo lijepo. Škiljio je u Rafaela. Rafael mu je uzvratio tupi pogled.

„Dobro“, polako je rekao Alec. „Tko se brine o tebi? Idemo ih pronaći pa ćemo zajedno razgovarati.“

Noć je bila tamna, pogotovo pod nadstrešnicom štanda, ali Alec je bio prilično siguran da je Rafael zakolutao očima. Preusmjerio je pozornost s Aleca, u čije je sposobnosti očito izgubio svaku nadu, na Lily.

„Kaže da se brine sam za sebe“, prevela je Lily.

„Ali ne može imati više od šest godina!“ rekao je Alec.

„Kaže da ima pet“, rekla je Lily. Obrve su joj se nabrale dok je slušala i polako prevodila. „Roditelji su mu poginuli u Mračnome ratu kad je Institut pao i tad je završio kod vukodlačice koja se brinula o hrpi djece. Ali sad je nema. Nitko drugi ga ne želi.“

Ona mora da je jedna od nestalih žena, Alec je smrknuto razmišljao. Ta se misao zagubila u naletu užasa kad je shvatio što Lily želi reći.

„Roditelji su mu poginuli kad je Institut pao?“ ponovio je. Svaki atom njegovog bića trzao se od šoku. „*Je li ovaj dječak sjenolovac?*“

„Je li stvarno toliko tragičnije što je dijete sjenolovaca napušteno u ovakvim uvjetima?“ upitala je Lily, a glas joj je postao hladniji.

„*Da*“, zarežao je Alec. „Ne zato što djeca donjosvjećana zaslužuju ovo. I moje je dijete donjosvjećanin. Nijedno dijete ne zaslužuje ovo. Ali čula si Juliette. Svi daju sve od sebe.“

Sjenolovci svakog dana ginu u bitki, ali za siročad se pronade novi dom. Postoji sustav koji se brine o djeci sjenolovaca. Sjenolovci bi se trebali ponašati bolje od ovog. Postoji Zakon koji štiti one najbespomoćnije. Što nije u redu s ovim institutom?“

„S obzirom na odlučnost u tvom glasu, vidim da planiramo saznati“, primijetila je Lily i zvučala veselije nego ikada.

Alec je još gledao Rafaela. Bio je toliko razočaran da mu je iz očiju gotovo isijavao očaj. Sad je vidio da Rafael izgleda prljavije i manje zbrinuto od bilo kojeg drugog djeteta u grupi. Alec je naučio Zakon u majčinom i očevom krilu. Učio je od njih, od svog mentora i iz svake knjige dostupne u svom institutu. Razumio ga je kad je bio mlad, kad mu je malo toga bilo jasno. Vječna sveta dužnost sjenolovaca: neprimjetno se boriti protiv tame, štiti pod svaku cijenu.

Sad je bio stariji i shvaćao kako svijet može biti kompliciran. Svejedno ga je boljelo kao pljuska u lice kad je vidio da se na taj sjajni ideal baca ljaga. Da je on na čelu svega...

Ali nisu živjeli u tom svijetu.

„Zasad, dođi sa mnom“, rekao je malom nefilu. „Ja ću se brinuti o tebi.“

Ako je Rafael stvarno sam, može ga povesti sa sobom u njujorški institut ili Alicante. Neće ga ostaviti ovdje gdje nema prijatelja i gdje je zanemaren. Približio mu se raširenih ruku, spreman da ga uzme u naručje i odnese.

Rafael je poskočio unatrag kao divlja životinja. Bijesno je pogledao Aleca kao da će ga ugristi ako se usudi to ponoviti.

Alec je ruke povukao unatrag i podigao ih kao da se predaje. „Dobro“, rekao je. „Oprosti. Ali ideš s nama? Hoćemo čuti što nam imaš za reći. Želimo pomoći.“

Lily je prevela. Rafael, koji je još oprezno promatrao Aleca, kimnuo je. Alec je ustao i pružio mu ruku. Rafael je zaprepšteno gledao Alecovu ruku, odmahnuo glavom i nešto promumljao. Alec je bio gotovo siguran da je ponovio onu riječ. Pažljivo je proučio Rafaela.

Odjeća mu je bila puna mrlja i rupa, bio je ozbiljno premršav i bos. Ispod očiju imao je tamne krugove. Alec nije ni znao gdje će spavati.

„Dobro“, napokon je rekao. „Moramo mu kupiti cipele.“

Udaljio se od hrpe djece s Lily uz bok i s Rafaelom koji je kružio oko njih kao nepovjerljivi mali mjesec.

„Možda ti ja mogu pomoći, sjenolovče“, javila se vila pahuljaste kose iz jednog od štandova.

Alec joj se počeo približavati, a zatim je stao. Lily ga je čeličnim stiskom držala za nadlakticu.

„Ne približavaj se toj ženi“, prošaptala je. „Objasnit ću ti poslije.“

Alec je kimnuo i nastavio usprkos povicima vile. Juliette je bila u pravu: bazar je bio zajednica sa šatorima i vagonima koji su okruživali štandove. Bio je to najveći bazar koji je ikad vidio.

Pronašli su vilinskog postolara koji je djelovao simpatično, ali je i najmanji par čizama bio prevelik. Alec ih je svejedno kupio. Pitao je postolara koji je pričao engleski brine li se itko o Rafaelu. Sigurno je, bez obzira na to što mali kaže, nekog briga.

Nakon kratke stanke postolar je odmahnuo glavom. „Kad je vukodlačica koja se brinula o siročadi nestala, moji su ljudi udomili drugu djecu. Bez uvrede, ali vile se neće brinuti o sjenolovcu.“

Neće kad s Hladnim mirom raste mržnja među sjenolovcima i vilama. Svi su zakoni u krivu i djeca zbog toga ispaštaju.

„Uostalom, to dijete sve mrzi“, dodao je vilinski postolar. „I pazite. Grize.“

Skoro su stigli do žičanog tunela koji vodi do izlaza iz bazara. Ovako daleko od centra, bilo je urušenih zidova koji su podsjećali da je ovo mjesto poharao rat i da je prepušteno propasti.

„Hej“, Alec je rekao Rafaelu. „Dođi. *Mach dir keine Sorgen...*“

„Kažeš mu da ne brine na njemačkom“, veselo ga je obavijestila Lily.

Alec je uzdahnuo i kleknuo na sivo prašnjavo tlo, među krhotine. Rukom je pokazao Rafaelu da sjedne na komad palog zida. Dijete je s jasnim nepovjerenjem promatralo Aleca koji je u rukama držao prevelike čizme. Zatim se zavalio i pustio Aleca da mu ih navuče.

Stopala su mu bila tamna, a pete crne od prljavštine. Alec je progutao knedlu u grlu i stegnuo vezice čizama najčvršće što je mogao da se ne izuvaju i da može normalno hodati.

Rafael je ustao čim je Alec završio s vezanjem. I Alec je ustao.

„Idemo“, rekao je.

Rafaelov mrki i ispitivački pogled opet je bio na Alecu. Zastao je i neko vrijeme se nije ni pomaknuo.

Zatim je zapovjednički podigao obje ruke. Alec je zbog Maxa bio toliko naviknut na tu kretnju da je djelovao automatski i uzeo Rafaela u naručje.

Uopće nije bilo kao nošenje Maxa koji je bio malen i bucmast i uvijek se smijao i mazio. Rafael je bio ozbiljno premršav. Osjećao je kvrgave kosti njegovih leđa. Rafael je bio vrlo ukočen kao da prolazi kroz tešku muku. Bilo je kao da nosi mali kip, a da ga u isto vrijeme užasno žali i ne zna što da radi.

„To što te moram nositi znači da čizme nemaju smisla“, promumljao je. „Ali nema veze. Drago mi je što ideš s nama. Sad si siguran. Sa mnom si.“

„*No te entiendo*“, Rafaelov mali i jasni glas šaptao mu je u uho, a zatim nakon promišljene stanke: „*Boludo*.“

Alec je bio siguran u dvije stvari: ta riječ nije lijepa riječ i ovom se malom uopće ne sviđa.

...

„Moj Alec“, promrmljao je Magnus. „Dobrodošao kući.“

Sad kad se Alec pitao *Želiš li ovako provesti cijeli život?* mogao je reći da, da i da. Svaki poljubac značio je *da* i podsjećao na pitanje koje će jednom postaviti Magnusu. Ljubili su se naslonjeni na zid spavaće sobe nekoliko dugih čarobnih trenutaka, a onda se nevoljko udaljili jedan od drugoga.

„Što je s...“ započeo je Alec.

„...djecom?“ dovršio je Magnus. „Poslije ćemo.“

„Čekaj, djeca u množini?“ Alec je pitao i shvatio što je Magnus čuo: zvuk lukavih sićušnih stopala koja izlaze iz Maxove sobe.

„To vražje derište“, promumljao je Magnus. „Pročitao sam mu osam priča.“

„Magnuse!“

„Što? Ja ga smijem tako zvati. Problem je ako ga ti tako nazoveš jer bi to bila diskriminacija na temelju edomskog porijekla.“ Magnus se nacerio pa bacio pogled na uprljanu ruku. „Alec, znam da baš i ne vodiš brigu o odjeći, ali uglavnom se ne vraćaš kući sav čađav.“

„Trebao bih ići vidjeti što je s djecom“, rekao je Alec i pobjegao iz sobe i iz razgovora.

U dnevnom boravku stajao je Max obučen u jednodijelnu pidžamu na triceratopse i za sobom vukao čupavu dekiću. Razrogačenim je očima gledao Rafea. Rafe je stajao na pletenom sagu pred kaminom, omotan u Magnusov crveni svileni ogrtač. Oči su mu se stisnule i poprimile prijeteći pogled kojim je plašio ostalu djecu na bazaru sjena.

Max, koji nikad u životu nije osjetio da je u opasnosti, iskreno mu se smiješio. Rafeov mrki pogled je posrtao.

Max se okrenuo prema vratima i brzo dotapkao do Aleca koji je kleknuo da ga privije u naručje.

„Tata, tata!“ cvrkutao je. „Ovo braco ili seka?“

Rafael je digao obrve. Na brzinu je rekao nešto na španjolskom.

„Nije seka“, s vrata je prevodio Magnus. „Max, ovo je Rafe. Pozdravi ga.“

Max je to očito shvatio kao potvrđan odgovor na pitanje. Potapšao je Aleca po ramenu kao da hoće reći: *bravo, tata, napokon si se iskazao*. Zatim se okrenuo prema Rafeu.

„Što ti? Vukodlak?“ pogađao je.

Rafe je bacio pogled na Magnusa koji je prevodio. „Kaže da je sjenolovac.“

Max se smiješio od uha do uha. „Tata sjenolovac. Ja isto sjenolovac!“

Rafe je pogledao Maxove rogove kao da želi reći: *Kako li ga ovaj mali melje*. Čvrsto je odmahnuo glavom i pokušao objasniti situaciju.

„Kaže da si vještac“, vjerno je preveo Magnus. „I to je zapravo super jer to znači da možeš bacati čarolije, a čarolije su kul i lijepe.“ Magnus je zastao. „Što je i istina.“

Maxovo se lice iskrivilo od bijesa. „Ja sjenolovac!“

Rafe je odmahnuo rukom i odao nestrpljenje.

„Dobro, dobro, moja mala plavoprstenasta hobotnice“, umiješao se Magnus. „Nastavit ćemo ovu raspravu sutra, može? Svi se moramo naspavati. Rafe je imao težak dan, a ti si već trebao biti u krevetu.“

„Pročitat ću vam priču“, obećao je Alec.

Max se odljutio brže nego što se naljutio. Počeo je migoljiti plavim obrvama. Izgledao je kao da se zamislio. „Ne krevet!“ usprotivio se. „Ostati budan. S Rafe.“ Oprezno je prišao zabezeknutom Rafaelu i čvrsto ga zagrlio. „Ja ga voljeti.“

Rafe je prvo oklijevao, ali je ipak omotao ruke oko Maxa. Kad je to vidio, Aleca je zaboljelo u prsima.

Bacio je pogled na Magnusa koji je izgledao jednako očaran prizorom.

„Ovo je posebna prigoda“, istaknuo je.

„Svejedno nisam dobar u provođenju discipline“, priznao je Magnus i bacio se na sag pored djece. Rafe mu se primaknuo bliže i Magnus je oko njega omotao ruku. Rafe se naslonio na njega. „A da nam ispričaš priču o tome što se dogodilo u Buenos Airesu?“

„Nije bilo tako uzbuđljivo“, rekao je Alec „Samo sam: našao Rafea. Falili ste mi. Vratio se kući. I to je to. Morat ćemo još par puta otići do Buenos Aires da finaliziramo posvajanje prije nego što sve bude službeno i svima kažemo. Možemo jednom otići svi zajedno.“

Rafe je rekao nekoliko kratkih rečenica na španjolskom.

„Znači tako?“ upitao je Magnus. „To je baš zanimljivo.“

„Što si mu rekao?“ Alec je nervozno upitao Rafea.

„Nećeš se izvući iz ovoga, Alec Lightwood.“ Magnus je uperio prst u njega. „Ne ovog puta. Sad imam špijuna.“

Alec je stao na sag, kleknuo i molećivo pogledao Rafea.

„Rafe“, rekao je. „Molim te, nemoj biti špijun.“

Rafe je pogledao Aleca s nerazumijevanjem, a zatim je iz njega izletjela bujica španjolskih riječi za Magnusa. Alec je bio siguran da je bar u jednom dijelu toga Rafe obećao Magnusu da će za njega špijunirati kad god ovaj to poželi.

„Izgleda da si napravio neke stvarno impresivne stvari u Buenos Airesu“, napokon je rekao Magnus. „Mnogi bi odustali. Što ti je bilo na pameti?“

Alec je podigao Maxa, zaljuljao ga gore-dolje pa lijevo-desno, a zatim ga je, cereći se, vratio na sag dok je Max cičao.

„Samo sam razmišljao o tome da budem vrijedan vratiti se kući tebi“, rekao je Alec. „Nije bilo ništa posebno.“

Nastala je tišina. Alec se zabrinuto okrenuo i ugledao Magnusa koji je zurio u njega. Lice mu je opet poprimilo onaj iznenađeni izraz, a uz to se pojavila i mekoća koja nije bila karakteristična za Magnusa.

„Što je?“ upitao ga je Alec.

„Ništa, kako lukavo napadaš romantikom“, rekao je Magnus. „Kako uvijek znaš što reći?“

Lagano se nagnuo prema naprijed s Rafeom koji je još bio udobno naslonjen na njega i poljubio Aleca u čeljust. Alec se nasmiješio.

Rafe je proučavao Maxa koji je bio počašćen što mu je pobudio interes.

„Ako želiš biti sjenolovac“, Rafe je pažljivo rekao i birao riječi, „moraš vježbati.“

„Ne, Rafe“, rekao je Alec. „Max ne treba vježbati.“

„Ići vježbati!“ rekao je Max.

Alec je odmahnuo glavom. Njegovo dijete je vještac. Alec će vježbati s Rafeom, ali Maxa nema smisla učiti ništa od toga. Pogledao je Magnusa za pojačanje, ali Magnus je grizao usnu i oklijevao.

„Magnuse!“

„Max želi biti kao ti“, napokon je rekao. „Razumijem ga. Zar ćemo mu reći da ne može biti što god poželi?“

„Ali on nije...“ Alec je započeo, ali se zaustavio.

„Nema razloga zašto se vještac ne bi mogao fizički boriti“, rekao je Magnus. „Mogao bi koristiti čarolije da nadomjesti prednosti sjenolovaca. Dobro bi mu došlo jer nitko ne očekuje da se vještac tako bori. Ne škodi probati. Osim toga... Našli smo ga na stepeništu Akademije za sjenolovce. Netko je možda htio da bude obučen kao sjenolovac.“

Alecu se ideja nije nimalo sviđala. Ali nije li razmišljao o tome da može obučavati dijete? Obećao si je da nikad neće biti otac pod čijim se krovom dijete osjeća kao u zamci.

Ako nekog voliš, vjeruješ mu.

„Dobro“, rekao je. „Ne bi škodilo da im pokažem kako da padaju i kako da se dižu.“

Mogli bi se umoriti do vremena za krevet.“

Magnus se nacerio i pucnuo prstima. Podloge za vježbanje odjednom su ispunile sobu. Max je skočio na noge. Rafe koji je Magnusova prsa koristio kao jastuk činio se neraspoloženim sve dok ga Magnus nije lagano gurnuo laktom, zatim je ustao i činio se djelomično zainteresiranim.

„Možda bih ja Rafea mogao naučiti nekoliko trikova“, zamišljeno je rekao Magnus. „Ne može biti pravi vještac, kao što ni Max ne može biti pravi sjenolovac, ali postoje mađioničari. Možda će mu ići.“

Alec se sjetio priče o mađioničaru sa sjenolovačkom krvlju. Zvao se Nezaboravljivi Roland i sretno je i dugo živio sa svojim voljenima. Mislio je na bazar i Institut koji se stapaju na ulicama Buenos Airesa, na Jema i Tessu, na ljubav i povjerenje u ovom svijetu koji se stalno mijenja i na to da svojim sinovima može pokazati da mogu biti što god požele, čak i sretni. Ustao je i stao nasred sobe.

„Dečki? Pratite što radim“, rekao je. „Stanite kraj mene. Idemo svi zajedno.“

8. Conclusion

The purpose of this thesis was to examine young adult fiction of the 21st century, at least in the context of American culture and literature, and provide an introduction to the translation of selected parts of Cassandra Clare's and Sarah Rees Brennan's novella "The Land I Lost". In the novella, there are many typical characteristics of the American young adult fiction of the 21st century and it differs from the typical works intended for young adults of the 20th century. Additionally, the thesis also discussed the development of young adult fiction in the American context and explained that young adult literature is a relatively new notion that was until recently seen and studied as a part of children's literature. Consequently, the quality and value of young adult fiction is still frequently underestimated and not largely discussed because of the belief that young adult fiction refers to very superficial and insignificant works of literature.

Nevertheless, young adult fiction continues to be important for the development of young adults because it discusses events and feelings that are important to them. What is more, it deals with topics that interest them and encourages them to read and investigate new concepts. Moreover, young adult literature of the 21st century – especially in the context of American culture, which undoubtedly has a global influence – has been completely liberated from taboos and can freely discuss everything that could be bothering a young person and serve as an escape from unfortunate reality or, in some cases, it offers advice on what to do in complicated situations.

"The Land I Lost" may at first seem like a superficial work of fiction, but when truly examined, it can be discovered that it discusses some of the serious problems in society, such as violence against people of different beliefs or heritage, stereotypes, discrimination of the LGBTQ+ community, corruption, exploitation of women, etc. In addition, it is set in an imaginary world that at first seems completely normal, but it is actually very complex and the

relationships between various diverse species seem tense and they have to find a way to co-exist and accept each others' differences.

Since this thesis dealt with young adult fiction in the American context, it can be concluded that American young adult fiction of the 21st century has distanced itself from the topics typical for the 20th century. Namely, it can be suggested that in the 20th century, the focus of young adult literature was a teenager whose body and mind were changing and who was experiencing typical teenage problems, like it was the case with Holden Caulfield. In the 21st century, the scope of themes and approaches discussed is somewhat different and American young adult fiction seems to be directly dealing with some of the less pleasant themes that were frequently evaded in the 20th century, at least in its first half. Moreover, fantasy and science fiction in the 21st century seem to offer new possibilities that were previously considered unattainable. In other words, since the typical teenagers and their needs and interests are changing, young adult fiction of the 21st century is trying to keep up with its audience, the new ways in which they perceive the world and the new elements that they expect from literature. Namely, long descriptions of journeys and development and growth of characters who learn from their mistakes are no longer dominant and new and different characters and plots are being introduced. Cassandra Clare and her works in general, but especially "The Land I Lost", clearly demonstrate what new teenage generations want and anticipate from literature.

The reason why the thesis dealt with Cassandra Clare and provided a translation of her and Sarah Rees Brennan's novella is the lack of similar works in Croatian literature and the fact that translation often seems like the easiest way to introduce new ideas into literature and perhaps enrich the receiving literature and language. Moreover, Casandra Clare and her fantasy world are well-known in the American context, but also in the world, and this type of literature might be something that Croatian young adult readers want to see in their own language. What is more, this type of translation might encourage Croatian authors to embrace the changes and

dedicate their writing to the interests of new generations of young adult readers since their needs, that are so frequently changing, are often overlooked.

9. Works Cited

- Black, Jenna. *Replica*. Tor Teen, 2013.
- Brock, Rose. *Young Adult Literature in Action: A Librarian's Guide*. 3rd ed., Libraries Unlimited, 2019.
- Cart, Michael. *Young Adult Literature: From Romance to Realism*. 3rd ed., American Library Association, 2016.
- Cart, Michael, and Christine A. Jenkins. *Representing the Rainbow in Young Adult Literature: LGBTQ+ Content since 1969*. Rowman & Littlefield, 2018.
- Clare, Cassandra. *City of Bones*. Simon & Schuster, 2007.
- . *Clockwork Angel*. Simon & Schuster, 2010.
- . *Clockwork Prince*. Simon & Schuster, 2011.
- . *Clockwork Princess*. Simon & Schuster, 2013.
- . *Lady Midnight*. Simon & Schuster, 2016.
- . *Lord of Shadows*. Simon & Schuster, 2017.
- . *Queen of Air and Darkness*. Simon & Schuster, 2018.
- Clare, Cassandra, and Sarah Rees Brennan. "The Land I Lost." *Ghosts of the Shadow Market*, edited by Cassandra Clare et al., Walker Books, 2019, pp. 341-459.
- Cormier, Robert. *The Chocolate War*. Pantheon, 1974.
- Crowe, Chris. "Young Adult Literature: The Problem with YA Literature." *The English Journal*, vol. 90, no. 3, 2001, pp. 146–50. *JSTOR*, doi.org/10.2307/821338. Accessed 2 Aug. 2023.
- Daly, Maureen. *Seventeenth Summer*. Dodd, Mead, 1942.
- Dayton, Arwen E. *Stronger, Faster, and More Beautiful*. Delacorte Press, 2018.
- Donelson, Kenneth L., and Allen Pace Nilsen. *Literature for Today's Young Adults*. 8th ed., Pearson, 2009.

- Farmer, Nancy. *The House of the Scorpion*. Atheneum Books, 2002.
- Garden, Nancy. *Annie on My Mind*. Farrar, Straus and Giroux, 1982.
- Hayn, Judith A., et al. "Young Adult Literature Research in the 21st Century." *Theory into Practice*, vol. 50, no. 3, 2011, pp. 176–81. *JSTOR*, <http://www.jstor.org/stable/23020780>. Accessed 13 Feb. 2023.
- Herz, Sarah K. Introduction. *From Hinton to Hamlet: Building Bridges between Young Adult Literature and the Classics*, by Sarah K. Herz and Donald R. Gallo, Greenwood Press, 1996, pp. xv-xvi.
- Hinton, Susan E. *The Outsiders*. Viking, 1967.
- Kaplan, Jeffrey S. "Young Adult Literature in the 21st Century: Moving Beyond Traditional Constraints and Conventions." *ALAN Review*, vol. 32, no. 2, 2005, pp. 11-18. *Virginia Tech*, doi.org/10.21061/alan.v32i2.a.2. Accessed 16 Feb. 2023.
- Koss, Melanie D., and William H. Teale. "What's Happening in YA Literature? Trends in Books for Adolescents." *Journal of Adolescent & Adult Literacy*, vol. 52, no. 7, 2009, pp. 563–72. *JSTOR*, <http://www.jstor.org/stable/20468410>. Accessed 5 Aug. 2023.
- Lipsyte, Robert. *The Contender*. Harper, 1967.
- Mason, Katherine. "Creating a Space for YAL with LGBT Content in Our Personal Reading: Creating a Place for LGBT Students in Our Classrooms." *The ALAN Review*, vol. 35 no. 3, 2008, pp. 55-61. <https://digitalcommons.kennesaw.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1110&context=facpubs>. Accessed 5 Aug. 2023.
- Meyer, Marissa. *Cinder*. Feiwel & Friends. 2012.
- Ostry, Elaine. "'Is He Still Human? Are You?': Young Adult Science Fiction in the Posthuman Age." *The Lion and the Unicorn*, vol. 28 no. 2, 2004, pp. 222-46. *Project MUSE*, doi.org/10.1353/uni.2004.0024. Accessed 2 Aug. 2023.

- Owen, Mary. "Developing a Love for Reading: Why Young Adult Literature is Important." *Orana*, vol. 39 no. 1, 2003, pp. 11-17. <https://search.informit.org/doi/10.3316/ielapa.200305405>. Accessed 6 Aug. 2023.
- Palladino, Grace. *Teenagers: An American History*. BasicBooks, 1996.
- Salinger, Jerome D. *The Catcher in the Rye*. Little, Brown, 1951.
- Soller, Bettina. "Filing off the Serial Numbers: Fanfiction and its Adaptation to the Book Market." *Adaptation in the Age of Media Convergence*, edited by Johannes Fehrle and Werner Schäfke-Zell, *Amsterdam University Press*, 2019, pp. 57–86. *JSTOR*, doi.org/10.2307/j.ctvpbnqd0.5. Accessed 18 Aug. 2023.
- Stephan, Matthias. "Do you believe in magic? The Potency of the Fantasy Genre." *Coolabah*, no. 18, 2016, pp. 3-15. doi.org/10.1344/co2016183-15. Accessed 16 Feb. 2023.
- Stephens, Jonathan. "Young Adult: A Book by Any Other Name . . . : Defining the Genre." *ALAN Review*, vol. 35, no. 1, 2007, pp. 34-42. *Virginia Tech*, doi.org/10.21061/alan.v35i1.a.4. Accessed 16 Feb. 2023.
- Townsend, Sue. *The Secret Diary of Adrian Mole, Aged 13¾*. Methuen, 1982.
- Trupe, Alice. *Thematic Guide to Young Adult Literature*. Greenwood Press, 2006.
- Zindel, Paul. *The Pigman*. Harper, 1968.

10. Young Adult Fiction of the 21st Century – “The Land I Lost” by Cassandra Clare and Sarah Rees Brennan: Abstract and Key Words

This thesis discusses young adult fiction in the American literature of the 21st century while following its beginnings and development in the 20th century. It discusses the most prominent characteristics of young adult fiction at different points in time in the history of American literature and investigates how young adult fiction of the 21st century became what it is now. Moreover, the thesis discusses the importance of Cassandra Clare and her *The Mortal Instruments* series that impressed teenage audience at the beginning of the 21st century and due to many spin-offs managed to stay relevant and popular almost a decade after the last novel of the series was published. The discussion on American young adult fiction of the 20th and 21st century and of Cassandra Clare’s *The Mortal Instruments* series serves as an introduction to the translation of selected parts of the novella “The Land I Lost”.

Key words: young adult fiction, 21st century, teenagers, “The Land I Lost”, Cassandra Clare

11. Književnost za mlade u 21. stoljeću – „The Land I Lost“ Cassandre Clare i Sare Rees Brennan: Sažetak i ključne riječi

Ovaj diplomski rad obrađuje književnost za mlade u američkoj književnosti 21. stoljeća dok istovremeno prati njezine početke i razvoj u 20. stoljeću. Obraduje najistaknutija obilježja književnosti za mlade u različitim periodima američke književnosti i istražuje kako je književnost za mlade u 21. stoljeću postala ono što jest. Nadalje, diplomski rad obrađuje važnost Cassandre Clare i njezine serije romana *Instrumentarij smrtnika* koja je oduševila tinejdžersku publiku početkom 21. stoljeća i zahvaljujući mnogim *spin-offovima* uspjela ostati relevantnom i popularnom skoro desetljeće nakon objave posljednjeg romana serije. Obrada američke književnosti za mlade u 20. i 21. stoljeću i serije romana *Instrumentarij smrtnika* Cassandre Clare služi kao uvod u prijevod odabranih dijelova novele „Zemlja koju sam izgubio“.

Ključne riječi: književnost za mlade, 21. stoljeće, tinejdžeri, „Zemlja koju sam izgubio“, Cassandra Clare